STROIA A. GHEORGHE

PLEDOARIE PENTRU...INOCENȚĂ

Editura
Sfântul Ierarh Nicolae
Brăila, 2010

Montaj copertă şi selecţie grafică: prof. Maricica Stroia
Realizare copertă : Stroia A. Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STROIA A. GHEORGHE
Pledoarie pentru…inocenţă/Stroia A. Gheorghe.-
Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010
ISBN 978-606-8129-47-1

821.135.1-1

REPERE

BIBLIOGRAFICE

STROIA A. GHEORGHE
Născut la 22.05.1970
Adjud, jud. Vrancea
Părinți : Andrei şi Aurica Stroia
Arbore genealogic : 6 surori, 4 frați
Profesia: inginer
Soția: Maricica – profesor
Familia : 2 băieți: George-Nicolae şi Codruț-Marian

CUVÂNT …DE ÎNCEPUT

E vremea când universul nostru încape într-o palmă, când de pe cer putem atinge lumina oricărei stele, ce poartă în lumina ei gânduri şi speranțe, care ne însoțesc pe tot parcursul existenței noastre. Este vremea când întreaga noastră ființă vibrează, arzând cu căldura unei supernove, ştiind că în toată imensitatea ei, nu va mai putea atinge niciodată puritatea, candoarea , sinceritatea şi frumusețea unui surâs cald de copil.

Este vremea când întrebăm, doar pentru a putea pune apoi alte întrebări, când aflăm adevăruri mici, despre care „ştim” că numai noi le cunoaştem. Acum este timpul, când ne putem întoarce cu recunoştință către cea mai frumoasă parte a vieții noastre: copilăria. De ce oare nu rămânem pentru totdeauna copii, sau de ce viața trece atât de repede, încât uneori nu ne mai amintim măcar că am fost copii?

Vârsta care se vrea descrisă între paginile acestei cărți, nu este vârsta fizică a unui copil, ci este vârsta unei individualități care la zece, douăzeci, cincizeci sau nouăzeci de ani, încă mai simte copilul din ea, încă mai vibrează de emoție la trezirea dintr-o stare de vis, încă mai zboară către înălțimi de suflet, pline de jovialitatea şi bucuria acestei vârste.

De departe a fi o pledoarie pentru copilărie, această carte se doreşte a fi o scurtă descriere, este adevărat în foarte puține cuvinte, a vârstei unui copil universal, căzut într-o stare perpetuă de vis, când universul său se intersectează cu mica planetă numită COPILĂRIE. Minunea aceasta, care se dovedeşte a fi copilăria, este aşa de efemeră şi ține atât de puțin !

Fiecare rând este scris cu toată căldura sufletului, ştiind că se adresează unei vârste pe care fiecare a simțit-o, o vârstă a inocenței. Această colecție de versuri şi proză am scris-o cu toată dragostea, pentru iubitorii de frumos, fie ei: copii, părinți sau bunici, care vor dori să citească pentru a -i înveseli pe alții, sau pentru a se regăsi pe ei înşişi.

Aceste încercări literare au fost posibile datorită susținerii şi încurajărilor făcute de către minunata mea soție Maricica şi a puişorilor mei scumpi şi dragi: George-Nicolae şi Codruț-Marian, care au fost şi printre primii mei cititori. E minunat să vezi lumina şi căldura din ochii unui copil, care generează o lacrimă de bucurie la vederea unui vis frumos.

Promit, tuturor celor care vor citi aceste rânduri, că vor urma şi altele dar, de dumneavoastră depinde să nu mă opresc aici, ci să continui. Doresc ca din partea dumneavoastră să vină şi păreri şi sugestii sincere, care să mă ajute să vă dăruiesc mai mult, din ce în ce mai mult.

Şi pentru că toți am fost copii şi la rândul nostru suntem sau vom ajunge părinți, să nu uităm de încrederea pe care trebuie să o acordăm copiilor noştri, dezvoltării lor fizice şi morale, conservării unicității personalității lor , pentru ca în mod natural să se transforme într-o personalitate puternică, de sine stătătoare. E morala susținută şi desprinsă, ca o

realitate imediată, poate un pic cam dură, din cuvintele poemului persan „Atenție, părinți!” :

*„Copii voştri **nu** sunt proprietatea voastră !*

Eu sunt fiii şi fiicele
Dorului vieţii, după sine însăşi.
*Ei vin **prin voi**, dar **nu de la voi**.*
*Voi le puteți da **dragostea** voastră,*
*Dar nu şi **gândurile voastre**,*
Pentru că ei au propriile lor gânduri.
*Voi puteți da **trupurilor** lor un cămin,*
*Da **nu şi sufletelor** lor,*
*Căci sufletele lor locuiesc în casa de **Mâine**,*
Pe care voi nu o puteți vizita, nici
Cel puțin în visele voastre.
*Dacă vreți, **vă puteți strădui***
Să deveniți ca ei.
*Dar **NU** aveți voie*
Să vreți să-i determinați să devină
Ca voi
Căci viața Nu merge Înapoi
Şi nu întârzie
Ca ziua de ieri ! ”

PARTEA I - PROZĂ

ÎȚI SCRIU, DOAMNE !

Mă ridic de pe scaun şi mă aşez în tăcere. Încerc să-mi aplec genunchii în fața măreției tale Doamne, ce eşti acolo sus şi ştii a mă asculta cu nespusă bunătate, blândețe, răbdare. Încerc ca aşa cum pot, cu mintea mea de copil, să cuprind imensitatea ta, să o desluşesc şi să o înțeleg, să o simt. Nicăieri nu am mai multă pace şi linişte ca atunci când mă reculeg şi deşi nu am pus niciodată timbru pe ea, mă simt ca şi cum aş scrie o scrisoare către tine. Din adâncul sufletului meu, vreau să te rog Doamne, să ne dai o viață mai bună, şi să-i ajuți pe cei mari să înțeleagă că crucea pe care tu le-ai dat-o să o poarte nu este mai mult decât pot ei duce.

Mă închin în fața ta şi încerc să înțeleg grija ta părintească şi să-mi explic de ce, chiar dacă suntem răi , Doamne, tu încă ne mai iubeşti. Aş vrea să-mi explici, deşi nu ai de ce să explici unui muritor de rând ceva, de ce eşti atât de bun cu noi şi de ce mila ta poate acoperi încă orice răutate. Îți scriu, cu mâna tremurând de emoție, teamă şi te rog ca grija ta să se

îndrepte spre toți copii acestei lumi, mai ales spre cei pe care soarta îi oropseşte. Spre cei ce nu au părinți, aşa cum am eu, spre cei ce nu au jucării, cum am eu, spre cei ce nu cunosc dragostea şi căldura unui cămin, a unei familii, pe care eu o am. Şi te mai rog, Doamne, coboară ochii tăi, ca doi luceferi de seară, către părinții mei, care sunt cei mai buni din lume. Către mama, care deşi mă mai ceartă câteodată - ştiu că mă iubeşte şi că şi-ar da şi viața pentru fericirea mea. Către tata, care mă vede ca pe un prinț din poveste, chiar dacă „prințul ” este neascultător, din când, în când.

Fă ca inima mea să fie cuprinsă de dragostea către tine, fă-mă un copil bun şi ascultător, care să ştie să se bucure cu toată puterea de cea mai frumoasă perioadă a vieții : copilăria. Nu am cuvinte să-ți pot mulțumi pentru toate câte ni le dai, pentru grija ta cea părintească, ce ştie a ne certa, dar şi a ne mângâia. Îți mulțumesc pentru toate clipele frumoase pe care mi le dai şi te mai rog să-mi luminezi mintea şi calea în viață, să-mi îndrumi paşii cu răbdare, aşa cum numai

tu ştii face. Fii alături de mine mereu şi chiar dacă copilul tău mai greşeşte, nu mă certa prea aspru, ci ridică-mă! Dă-mi , Doamne, puterea de a le înfrunta pe toate, sau măcar întinde-mi mâna din când în când, ca să realizez că-mi eşti aproape.

Îți scriu, dar pentru fiecare nelămurire pe care o am, simt că Tu deja mi-ai răspuns. Tăcerea ta este un mare răspuns şi cred încă o dată în puterea şi răbdarea ta de a-mi asculta gândurile. Ştiu că vei citi cu plăcere scrisoarea mea şi poate vei ierta stângăciile făcute, gândurile - poate nu aşa de clare, vina - poate nu aşa de vinovată, mintea - poate nu aşa de luminată. Îți mulțumesc că vei citi scrisoarea mea şi te rog fii lumina mea din mare taină, care să-mi dea putere şi care să mă facă mare. Păstrează, Doamne în sufletul meu curățenia gândurilor de copil şi fă ca puritatea vârstei să mă însoțească mereu. Cred în tine şi sincer îți pot spune că: ***TE IUBESC !***

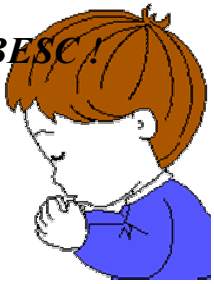

MAGIA UNUI DASCĂL !

Abia acum, când anii de şcoală sunt de mult în uitare, încerc să îmi aduc aminte de cea mai frumoasă vârstă a mea…aceea când am fost şcolar, când şcoala era pentru mine un ultim refugiu, când cartea îmi putea oferi sentimente, pe care doar în paginile ei le puteam găsi. Îmi mai aduc aminte de şcoala care m-a format şi m-a educat, pentru ca astăzi să pot simți adevărat, să pot să îmi țin în propriile mele mâini întreaga viață. De aceea, aş dori ca cele câteva cuvinte, pe care le-am scris din suflet să fie un prinos, modest, în comparație cu tot ceea ce ar merita.

Au curs din clepsidra timpului miraculos, numit eternitate, clipe ce au umplut ani, trecute cu bucuria şi bogăția unui râu de munte, ce sapă în stâncă un drum spre a curge. S-au strămutat pământuri şi oameni, am fost copii şi am devenit oameni în toată firea, am venit fără de griji şi am pornit către grijile vieții cotidiene alături de părinți, bunici, toți sub oblăduirea dascălilor noştri.

Deşi pe harta timpului nu este mult, pe harta sufletului nostru înseamnă foarte mult, mai ales că în toată această perioadă au avut loc profunde transformări în lumea materială şi de ce nu, a spiritului, prin transformarea unui zâmbet neştiutor în bucurie de carte. S-au perindat prin şcoala noastră dragă şi de ce nu, prin sufletele noastre, oameni care au lăsat în urmă valori, pricepere, îndemânare, cunoaştere, dar şi blândeţe, bunătate, lumină, prietenie.

Au venit în şcoala noastră dragă, de-a lungul timpului, sute, mii de elevi, care au făcut cinste şcolii în care s-au format, dezvoltând din schiţele lor inocente, adevărate proiecte de viaţă, de viaţă împlinită şi plină de satisfacţii. I-am avut mereu aproape pe părinţi, care s-au implicat cu dragostea şi dăruirea de care numai un părinte poate fi în stare. Ne-au fost ascultate cu răbdare păsurile şi ne-au fost împărtăşite grijile, sub imperiul unui efort comun de

construire şi reconstruire a unor caractere, a unor personalităţi.

Astăzi, şcoala noastră, care e şi casa noastră, a ajuns o sărbătoare pentru întreaga comunitate, fiind ridicată la rang de instituţie de cultură autentică, de monument dedicat artei didactice, de casă a tuturor celor care i-au călcat vreodată pragul. De aceea , la ceas aniversar se cuvine să mulţumim din suflet tuturor celor care au sprijinit prin efortul lor conjugat, creşterea şi dezvoltarea acestei şcoli, din ceea ce a fost iniţial : o şcoală la debut, în ceea ce este astăzi : o şcoală de notorietate în panteonul educaţiei naţionale.

Dar mai mult şi mai mult, se cuvine să mulţumim dascălilor noştri, care au transformat cuvintele în oameni, zâmbetul în speranţă, inocenţa în ştiinţă pură. Dânşilor, ca şi şcolii noastre, le închinăm azi un omagiu, pentru abnegaţia şi dăruirea lor, pentru frumuseţea şi puritatea gândurilor, dătătoare de viaţă. Poate e prea puţin, dar le dedicăm un gând sincer, un

şirag de cuvinte, care să le trezească în suflete doar sentimentul muncii bine făcute, a lucrului împlinit.

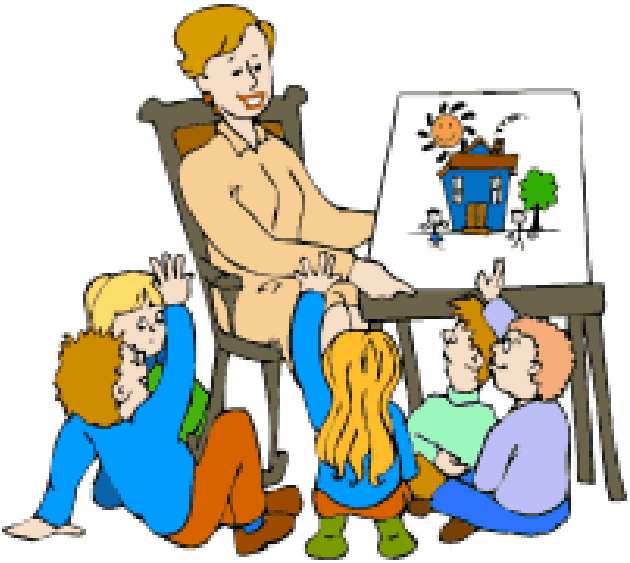

DOAMNA VALENTINA

Deşi anii au trecut peste noi şi-a nins cu fulgi de vis pe la tâmple, am străbătut ninsori, prin care am trecut şi-am înotat, uneori ajutați, alteori de unii singuri, îmi aduc aminte de draga mea învățătoare. O simt şi acum aproape, aproape de mine, de inima mea, cu inima unei mame zâmbitoare. Cu o frumusețe nu ieşită din comun, dar care radiază pricepere şi bunătate, ea, numai ea, este cea care a ştiut să îmi transmită din bucuria citirii unei cărți sau din setea de autodepăşire. Ştiu că ne spunea, că bucuria învățării de carte nu trebuie să aibă limite, dar va avea limita pe care noi ne-o impunem să nu o putem trece.

Îmi aduc şi acum aminte prima mea zi de şcoală, când cu mâinile înghețate de emoție, m-am apropiat timid, dar hotărât de…doamna. Țineam în mână un buchet de flori de grădină, care deşi nu erau aşa de frumoase ca a celorlalți copii, pentru mine erau o părticică din sufletul pe care doream să i-l

încredințez. S-a apropiat de mine, uitându-se în ochii mei mari, muți de uimire şi m-a întrebat:

— Puişorule te-ai rătăcit, cumva? Pe cine cauți în zarva asta mare?

—Pe …doamna învățătoare Valentina, da, pe ea o caut, am răspuns cu glasul tremurând de emoție.

—Nu ştiu unde este, glumi dânsa, dar vrei să fiu eu Valentina ta? Să ştii că am auzit despre Valentina că este o doamnă prea serioasă, iar tu eşti un copil aşa de blând !

Mi-am dat seama imediat că ea este Valentina, sau mai bine-zis, eu aş fi vrut ca ea să fie Valentina şi după careul în care şcolarii s-au adunat cuminți lângă învățătorii lor, am păşit cu sfială în clasa care ne aştepta cu abecedarul nou şi o floare aşezată peste carte. Şi din ziua aceea, doamna era pentru mine ca o oglindă, în care vedeam tot timpul imaginea mea, crescând şi învățând carte.

Avea un nu-ştiu-ce doamna Valentina, avea un stil minunat de a ne împărtăşi din tainele cărții, de a ne corecta greşelile, de a ne risipi îndoielile, de a ne

alunga emoțiile, înaintea unui test sau a unei probe. Şi chiar dacă uneori greşeam, niciodată nu uita să ne spună că : „*cine nu munceşte, nu greşeşte*”. Şi felul dânsei blând de a fi şi de a ne încuraja, ne făcea să simțim mai multă dragoste de carte.

Era o minune doamna învățătoare, avea ceva ce te făcea să mergi la şcoală de plăcere şi de bucurie. Cine nu îşi aduce aminte oare de frumusețea sărbătorilor de iarnă, când simți nevoia să urezi persoanelor cu adevărat importante din viața ta, mult bine şi sănătate, fericire şi viață lungă? Ştiu că ne duceam să-i colindăm în prag de sărbătoare, iar dânsa emoționată de fiecare dată când ne vedea, se ascundea după perdea, să audă urările noastre, iar la final ne poftea în casă.

Simt şi acum gustul acela sublim de ciocolată de casă cu alune, despre care ştia că îmi place la nebunie şi de aceea mă şi servea cu ea. Savuram ciocolata şi mă gândeam ce mâini măiestre trebuie să aibă persoana care face o aşa bună ciocolată. Când

reîncepea şcoala, ne aştepta în clasă cu bomboane, iar îmbrăţişările şi vorbele frumoase creau din nou magie.

Deşi avea o viaţă nu tocmai uşoară, doamna Valentina îşi găsea întotdeauna, oricât ar fi fost de supărată: un zâmbet, un surâs, un glas mieros, o privire plină de încântare şi îngăduinţă. Avea un suflet mare, aşa cum numai un dascăl adevărat poate avea, din care te puteai împărtăşi zilnic, căci ardea cu flacără mare. Acum, la pensie, doamna Valentina păstrează din aura ei de altădată, luminează încă drumul şcolarilor spre carte, face, ce încă mai poate face.

Nu cred că am suficient timp pentru a-mi demonstra într-un fel recunoştinţa pentru tot ceea ce am învăţat de la ea, pentru faptul că cearta ei cu duh de blândeţe, ne-a ajutat să înţelegem mai bine că în viaţă nu totul e uşor şi poţi dobândi orice cu străduinţă şi pricepere, cu muncă şi efort. Sunt mândru că am cunoscut-o, sunt mândru că am fost unul din vlăstarele pe care dânsa le-a udat şi le-a crescut, pentru a înflori şi a progresa. Pentru toate acestea nu pot spune decât: *ÎŢI MULŢUMESC, DOAMNĂ VALENTINA !*

DOI FRĂȚIORI…O INIMĂ

Undeva, departe, într-un cartier mărginaş al unui oraş, trăiau împreună cu părinții lor, doi copii pe nume Laur – cel mic şi Flori – cea mare, copii cuminți şi ascultători. Şi se iubeau atât de mult cei doi frățiori, că erau nedespărțiți oriunde mergeau. Lui Laur nu îi era teamă că ceilalți copii ar putea spune despre el că merge de fusta surioarei lui, căci vedea în ea o prietenă bună, care la o adică, nu ar permite nimănui să-i facă vreun rău.

Flori era o fetiță de nouă anişori, cu nişte ochi magici, în care te pierdeai cu desăvârşire, dacă te uitai mai atent. Era foarte protectoare şi punea tot timpul mai presus decât ea, dorințele frățiorului ei mai mic. Pentru ea conta doar să ştie că Laur e fericit şi mulțumit, fericirea lui era şi fericirea ei. Şi asta, pentru că părinții lor erau mai tot timpul ocupați cu casa, cu slujba, cu grijile de zi-cu-zi, iar copiilor le dăruiau doar puțin din timpul lor. Frățiorii găsiseră de fapt unul la celălalt, o consolare a timpului pe care

deşi îl petreceau împreună, ar fi dorit să-l petreacă şi cu părinții lor.

Laur era un băiețel de cinci anişori, cu ochii căprui intens şi părul de culoarea mahonului, cu mânuțele firave, ce stăteau întinse mereu spre surioara lui, parcă aşteptând să primească de la ea măcar o mângâiere. Copiii nu se certau niciodată, se înțelegeau din priviri, erau mereu dispuşi să se joace cu puținele jucării pe care le aveau, neştiind dacă aceste jucării sunt ale unuia dintre ei, sau ale celuilalt. Se jucau în fața blocului, dar în linişte, să nu deranjeze vecinii din cartierul lor aglomerat. Aveau în grădinița din fața blocului amenajat un loc de joacă, la umbra unui prun bătrân, feriți de maşinile ce circulau în viteză pe acolo.

Într-o zi, de dimineață, fiindcă se găseau în vacanță, copiii coborâră în fața blocului pentru a se juca în grădiniță, păziți de umbra prunului bătrân. Găsiră pe nisipul uscat o bulină roşie ce părea îngropată. Încercară să scurme în nisip, crezând că acea bulină e legată de ceva…nu ştiu ce, ce avea să-i

bucure, oarecum. Primul trăsese în sus de bulină Laur şi mare le fu mirarea când observară că bulina aceea roşie nu era altceva decât talpa unui roboţel de cauciuc, ciudat îmbrăcat…parcă în clovn. Li se păru atât de frumos, că din acel moment fiecare dintre copii şi-l dori pentru el:

— Roboţelul e al meu, eu l-am găsit primul! zise foarte grav Laur.

— Da, ştiu că tu l-ai găsit, dar mi-l vei da şi mie să mă joc cu el, nu-i aşa? zise cu glasul tremurat, Flori .

— Nu, nu ţi-l dau şi ţie, e al meu!

— Te rog Laur, tu ştii că nu ţi-l pot lua, dar aş dori şi eu să-l mângâi, e cel mai frumos clovn pe care l-am văzut!

Şi tot aşa dură o vreme râca dintre ei, se certară şi discutară cu glas tare argumentele pro şi contra, al cui să fie sau cine să se joace cu el mai des, ce mai…cum să-l împartă. Văzând că nu are scăpare, Laur se gândi că ar fi bine să-l împartă cumva, pentru a avea fiecare câte o bucată din el:

— Ştii ce, uite m-am gândit să mergem în casă şi să-l împărţim: tu vei lua jumătate din el şi eu pe cealaltă. Aşa vom avea fiecare câte o bucăţică din clovn şi nu ne vom mai certa!

— Nu, Laur, te rog mult de tot să nu-l tai, cred că l-ar durea să-i faci una ca asta!

— Ba da, vreau să-ţi dau şi ţie o bucată din el, nu vreau să fii supărată pe mine! zise băieţelul.

— Nu, mai bine, uite: promit că nu mă voi juca cu el niciodată. Al tău să fie, numai nu-l strica, te rog!

— Bine, dar să nu uiţi că e al meu, strigă Laur.

Fetiţa, uimită de frăţiorul ei, nu-şi explica de ce Laur se comporta astfel. Ei au împărţit mereu jucăriile, s-au jucat frumos cu ele, fără ca cineva să spună că e doar jucăria lui. Ba, mai mult, se gândea în sinea ei că fiind mai mic, la un moment dat va ceda. În acel moment o supără rău de tot atitudinea frăţiorului ei, dar nu mai ripostă şi se gândi la cât de mult îl iubeşte de fapt şi că nu va lăsa o jucărie să o despartă de dragostea frăţiorului ei.

Se ridică brusc de lângă Laur şi se gândi să traverseze strada, să-şi astâmpere setea la cişmeaua ce curgea peste drum de blocul lor. Dar nu făcu decât doi paşi şi un bolid metalic pe patru roți o lovi în viteză pe Flori. Imediat, fetița era la pământ, zăcând cu fața în sus, palidă şi inconştientă. O doamnă, care văzu incidentul, strigă repede la soțul ei care era în balcon să sune la salvare, ca să poată fi dusă fetița la spital, cât mai repede. Deja în jurul ei era agitație mare, lumea alerga îngrozită de ceea ce văzuse.

Pe cealaltă parte a drumului, cu clovnul în brațe, Laur nu-şi explica de ce surioara lui era culcată la pământ, pentru că nu văzu cele întâmplate. Se ridică în goana cea mare şi se duse lângă ea, mângâind-o pe părul din care se scurgeau firişoare mici de sânge. În sfârşit fusese anunțată salvarea, care şi sosi, iar fetița aşezată pe o brancardă şi urcată în maşină. Fuseseră anunțați şi părinții copiilor şi informați că fetița lor ajunsese la spital, lovită de o maşină. Băiețelul îi rugă pe asistenți să-l lase să meargă cu surioara lui la spital, cu lacrimile înnodate până în barbă.

O dată urcat în salvare, Laur o apucă de mână pe fetiță, spunându-i că nu va păți nimic, că el o va apăra de toate cele rele. Dar Flori nu putea să mişte. Era cu ochii închişi, cu capul bandajat, dar trăia şi auzea ca prin vis scâncetul lui Laur. Acesta se gândea că toate s-au întâmplat din cauza lui, pentru că nu-i dăduse clovnul şi ei să se joace, că el era vinovat şi se simțea foarte rău din această pricină. Ajunşi la spital, fetița fu examinată şi trimisă de urgență în sala de operație, iar băiețelul fu aşezat pe o canapea de o asistentă, care-i spuse să stea liniştit afară şi să aştepte.

Uşa se deschise larg şi în prag apăru mama copiilor, însoțită de tatăl lor:

— Ce s-a întâmplat, Laur, unde este sora ta? zise mama cu lacrimile şiroind pe obraz.

— E acolo, dar o să fie bine, ea trebuie să fie bine! zise băiețelul.

Timpul trecea greu, orele parcă nu se mai scurgeau, alergau prea încet şi dinspre sala aceea

mare nu venea nici un semn. La un moment dat ieşi un medic, care apropiindu-se, le spuse:

— Fetița a scăpat, ca prin minune, am dus-o la salon, este stabilizată acum şi o puteți vedea.

Părinții, de mână cu Laur, merseră alergând spre salonul arătat de doctor şi intrând , o văzură pe Flori pe un pat, întinsă pe spate şi conectată la nişte aparate. Stătură în salon preț de câteva ore bune, alături de fetiță. Laur, de cum intră în salon, luase clovnul şi-l puse la capul fetiței. I se păru dar, clovnului i se înroşise nasul şi chiar zâmbea. Părinții ieşiseră un pic să vorbească din nou cu doctorul, iar Laur se ridică pe pat şi prinse mâna fetiței în mâna sa, ca să o simtă mai aproape.

Deodată clovnul se umpluse de lumină şi fruntea fetiței la fel. Ieşeau raze de lumină din capul ei, iar ochii clovnului străluceau ca două diamante. Laur stătea încremenit şi aproape mut de uimire. Crezu că visează şi cele câteva clipe petrecute aproape de surioara lui, îl făcură să realizeze cât de mult ținea la ea. „*Ce mult mă iubeşte Flori, mi-a lăsat clovnul*

doar pentru mine. Dar nu numai atât, tot timpul mă îngrijeşte şi mă protejează, mă înţelege şi mă răsfaţă. Doamne, ce m-aş face oare fără ea?"- gândea copilul, cu fruntea lui lipită de obrazul surioarei sale. Abia acum realiza cu adevărat că are o surioară, mai ales una care îl iubeşte.

— Flori, de astăzi înainte, nu te voi mai supăra niciodată. Te rog să te faci bine! îndrugă copilul cu ochii plini de lacrimi. Şi ca prin minune, Flori încet, încet, deschise ochii şi cu vocea scăzută murmură:

— Şi eu te iubesc! Nu mai fi supărat, clovnul tău m-a făcut bine, dar mai ştiu că şi tu mă iubeşti. Şi eu te iubesc şi nu te voi abandona. Vom fi din nou doar noi doi: tu şi eu.

Întrând brusc pe uşă, părinţii lor zăriră ochii deschişi ai fetei şi se bucurară enorm că îşi revenise. Îi mulţumiră lui Dumnezeu că fetiţa lor scăpă cu viaţă. Dar cel mai mult se bucura Laur, care n-ar fi dat-o pe surioara lui nici în schimbul celei mai frumoase jucării din lume. Fetiţa ieşi din spital, se refăcu complet şi din acea zi nu se mai certară niciodată.

Erau din nou nedespărțiți, împreună la bine şi la rău. Din acea zi, părinții lor au încercat şi de cele mai multe ori au reuşit să le fie aproape copiilor. Pentru că abia atunci au realizat, că ei sunt tot ce aveau mai de preț pe lume. Glasul mamei se auzi, de multe ori, rostind cu vocea plină de emoție:

—Dragii mei, fiți buni şi blânzi şi dacă aveți frățiori uitați-vă la ei ca la cele mai de preț comori de pe pământ. Iubiți-vă şi protejați-vă mereu, pentru că nimic nu e mai pur şi mai sincer ca dragostea unui frate. Să nu uitați că pentru părinți, fiecare sunteți la fel, iar dragostea voastră e tot ce-şi doresc mai mult şi mai mult. Cine ştie, magia există oricum în viața fiecărui om şi a voastră, bineînțeles! Încercați să ştiți să împărțiți tot ce aveți, încercați să vă bucurați împreună de clipele minunate pe care vi le poate oferi cea mai frumoasă vârstă dintre toate: COPILĂRIA.

ANIMALE ŞI…OAMENI

Departe, departe şi demult, demult, locuiau într-o pădure la marginea unui desiş, în scorbura unui copac secular, trei pisici amuzante ce-aveau pe spate trase parcă din sticlă colorată câte trei dungi: roşii - Roşica, galbene –Gălbinița şi maro – Maronica. Cele trei pisici locuiau de mult timp împreună, că nu mai ştiau dacă au locuit vreodată altfel. Erau tot timpul puse pe şotii şi chiar dacă nu erau chiar tinerele, se jucau câteodată de credeai că au dat în mintea motăneilor. Le plăcea să se cațere pe copacul pe care locuiau, mergeau în şir indian - delicat şi fin, ca nu cumva să zgârie bătrânul arbore, de frică să nu se supere pe ele şi să le alunge din scorbura bună.

Trăiau în pace cele trei feline, departe de lumea din care veniseră şi despre care chiar ele miorlăiau că ar fi rea, le-ar fi făcut doar rele şi le-ar fi fugărit. Dintre toate ființele din lumea asta cel mai mult îi iubeau pe copii, chiar dacă cei ai fostului lor stăpân le mai suflau câteodată în urechi, sau le trăgeau de

coadă. Cu toate acestea, ele îşi aminteau cu drag de copii şi recunoşteau că le iubeau şi le dădeau mâncare bună, le îngrijeau şi le făceau ghemotoace de lână pe care trebuiau să le prindă cu repeziciune.

Şi traiul lor liniştit curgea încet, ca apa ce urcă pe culmea unui deal, obosită de atâta umblet peste câmpuri, livezi şi grădini. Într-una din zile, cum stăteau pisicile la umbra bătrânului copac, li se păru la un moment dat că se auzi un strigăt ascuțit.

— Maronica ai auzit, oare ce să fie ? zise Roşica.

—Oare ce să fie, ai auzit ceva, eu nu am fost atentă decât la zgomotele pe care le face burta mea flămândă.

— Eu am auzit, am auzit, dar să facem linişte, poate totuşi se aude din nou acel zgomot !

În tăcerea pe care o păstrară pisicile, departe, în poiană de lângă pădure, se auzi un strigăt de ajutor. Se auzi din nou, din ce în ce mai stins, până când la un moment dat nu se mai auzi deloc. Pisicile începuseră deja a se agita, neştiind ce să facă, sau al cui e

strigătul de ajutor. Poate au venit oamenii din nou să le caute şi să le necăjească. Stăteau pe gânduri dacă să meargă şi să caute de unde venea strigătul. Dintr-un impuls, Gălbinița, care era mai miloasă din fire, începu să alerge ca o nebună spre locul cu pricina, bineînțeles urmată îndeaproape de celelalte două surate ale sale.

Alergară prin pădure toate laolaltă, dar nu găsiră nimic. Frigul şi noaptea începură să se lase peste pădure, aşa că bietele feline băteau în retragere către scorbura lor. Pe când se întorceau spre casa lor, la un moment dat auziră un geamăt îndelung şi se grăbiră să vadă de unde venea. Ajunseră la un moment dat la o gaură săpată în pământ, în care abia se zărea o siluetă culcată pe spate.

— Roşica, Maronica, cred că am găsit ce căutam, e aici, e în groapă, ce facem? miaună Gălbinița.

— Eu zicem să nu coborâm încă, gândiți-vă dacă nu e cumva o capcană pentru animale şi vreun

urs a căzut în ea - ştiţi voi - ca data trecută când abia am scăpat din ghearele lui ascuţite.

— Dar geamătul pare mai curând al unui…om? Deja mi se face teamă, eu zic să plecăm! îşi dădu cu părerea Roşica.

— Nu, eu nu vreau să plecăm, uite din gaură iese un laţ gros de lemn, cred că e o rădăcină de copac. Să coborâm pe ea şi apoi la nevoie putem urca repede înapoi, nu-i aşa? zise Gălbinița.

Zis şi făcut. Prima coborî Gălbinița şi după ea se îngrămădiră şi celelalte. Se apropiară încet, cu teamă, când cu ochii lor pătrunzători văzură chipul luminat de lună al unui copil, cu ochii închişi şi culcat pe spate. Pe frunte avea semnele unor lovituri, iar pe mâini zgârieturile provocate de căderea printre rădăcinile copacilor.

Era strâns de frig şi îmbrăcat cu o cămaşă care se rupse în cădere, pe el cu o pereche de pantaloni roşii. Era nespus de frumos, cu părul galben ce părea de aur în lumina lunii, iar chipul lui era angelic, parcă al unei sculpturi de marmură. Era palid la faţă şi cu

buzele vineții de frig. Li se făcură milă de copil şi se gândiră că se pot aşeza pe el şi să-l învelească într-o păturică de blană moale şi caldă, cu care să se poată încălzi un pic. Se aşezară şi Gălbinița, care îi stătea pe piept, îl mângâia cu coada pe frunte, pentru a-l face să reacționeze într-un fel. Şi aşa, cuminți şi liniştite, pisicile păstrară căldura trupului firav al copilului pentru a nu îngheța până dimineață. În final adormiră şi pisicile, încălzite şi ele de trupul copilului care devenea fierbinte.

Era deja dimineață, soarele intra prin gaura aceea strâmtă. Din greşeală Gălbinița scăpă coada ei pufoasă peste nasul copilului, în aşa fel încât primul sunet pe care-l scoase, fu un strănut puternic, care le trezi din adormire pe bietele pisici. Băiețelul deschise ochii şi văzu pisicile, se sperie şi se ridică brusc în picioare.

— Nu te speria micuțule, noi suntem ajutoarele tale. Suntem aici pentru a te ajuta, ai putea să spui ce ți s-a întâmplat ?

— Vai de mine, aceste pisici vorbesc, strigă îngrozit copilul. Vai de mine ! Şi eu le înțeleg, oare visez sau e aievea?

— Copil frumos, nu te speria, spune ce s-a întâmplat, ca să ştim cum să te ajutăm. Aseară…şi îi povestiră copilului cum l-au găsit aproape înghețat şi fără suflare în gaura aceea.

— E minunat că s-a întâmplat aşa, vă mulțumesc! Eu alergam prin pădure, să culeg un buchet de flori pentru mama mea cea scumpă şi nu ştiu cum, dar cred că am căzut în groapa în care m-ați găsit voi. Cred că vor veni în curând părinții mei să mă caute.

— Ai vrea să te joci până atunci cu noi? Ne jucăm de-a dreapta, ştii jocul, nu ? Tu stai în picioare iar noi vom sări spre tine şi tu trebuie să ne prinzi. Pe care o vei prinde o vei arunca în sus, asta ca să vezi că noi pisicile cădem tot timpul în picioare. E bine ?

— Să începem atunci! zise băiatul.

Şi se jucară aşa frumos multă vreme, până când în pădure se auzeau deja strigătele părinților copilului,

care-l căutau în pădure. Băieţelul era aşa grăbit să prindă pisicile şi să le arunce în sus. Pisicile ca să pară jocul mai real se prefăceau că erau atât de fioroase şi mieunau atât de puternic. Aşa că nu auziră când se apropiară oamenii, ce căutau în disperare copilul. Rămaseră îngroziţi, când de pe marginea gropii, văzură cum trei pisici săreau cu ghearelor ascuţite asupra copilului lor, turbate şi fioroase tare.

Tatăl copilului sări imediat în groapă şi se năpusti asupra pisicilor, crezând că acestea vroiau să-i facă vreun rău. Neavând timp să reacţioneze, loviturile dure ale tatălui le prăvăli pe pisici la pământ. Trezite din starea de joc, pisicile abia acum se dezmeticiră că erau grav ameninţate de omul fioros care, nu ştiu cum - cu un băţ în mână, se îndrepta spre ele.

—Dar, tată, lasă bietele pisici în pace, ele…murmură copilul. Ele nu…ele m-au, căci…ele vroiau doar să …

Trezite din lovitură, pisicile realizară că ultima scăpare a lor era să sară pe laţul de lemn ce ieşea din

groapă şi să fugă spre pădure, în scorbura lor. Ceea ce şi făcură. Se pierdură repede în pădure, dar cu gândul la copilul pe care, spun ele că l-au salvat.

Ieşit din groapa în care căzu, fiul îi explică tatălui ce se întâmplă, dar bineînțeles, acesta spuse că din cauza loviturii, credea că delira şi nu-l prea luă în seamă. Mai spuse că, de acum înainte, va îndepărta orice pisică se va apropia de el şi nu-i dădu voie sub nici o formă să-şi mai amintească ce se întâmplase în pădure. Ajunse la scorbura în care locuiau, pisicile se mulțumiră că scăpaseră vii din mâinile tatălui copilului, care ar fi vrut să le omoare. Se consolau cu gândul că aşa, copilul era bine cu părinții lui şi că scăpase cu viață în urma căzăturii şi a nopții friguroase din pădure. După ce mâncară ceva, pisicile mieunau una către cealaltă:

— Ce copil frumos, ați văzut ce ochi avea şi ce blând era? Şi ce se mai juca cu noi, zise Gălbinița.

— Ce cald era şi aşa de moale când ne-am aşezat peste el. Mirosea aşa de bine, zise Maronica.

— Ce rău era tatăl lui, a vrut chiar să ne omoare ! Dar cu toate acestea să ştiți că nu-mi pare rău, îmi voi aminti mereu de figura lui caldă şi surâzătoare.

Şi tot aşa, dondănind şi mieunând, se făcu din nou seară peste pădurea mare în care locuiau, într-o scorbură, trei pisici bătrâne. La căsuța din sat, la geamul aburit de frig, cu nasul aproape lipit de geam, copilul se gândea la cele trei pisici care-i salvaseră viața şi apoi fură lovite fără milă. O lacrimă se desprinse din ochiu-i curat, gândindu-se că acolo, adânc în pădure trăiau trei pisici…bătrâne.

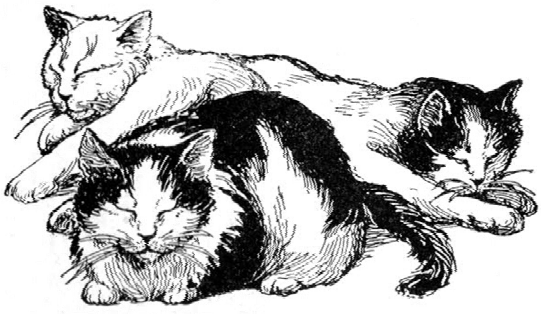

LOCUL MEU NU E LA ZOO

De-abia se înseră şi cei doi frăţiori cuminţi se şi întinseră în pătuţurile lor, acoperite cu plapuma caldă şi pufoasă, făcută din fulgi de vise. Se simţeau atât de bine, în pătucurile lor, cu visele lor, în copilăria lor. Păcat că părinţii erau atât de ocupaţi cu treburile, că uneori parcă nici măcar nu-i auzeau pe copii.

Într-o zi, după ce serviră micul dejun, cu lapte dulce şi pâine cu unt, iar părinţii plecară de curând în graba mare la serviciu, copiii îşi făcură în minţile lor mici, dar istețe, un plan: chiar dacă se vor supăra pe ei părinţii lor, ei vor merge totuşi azi la Zoo – la grădina zoologică, ce era foarte aproape de locul unde stăteau ei. Se gândeau că nu e bine ce fac, dar măcar se vor distra un pic cu animalele de la Zoo.

Ca şi făcut, se îmbrăcară dichisit, se pieptănară, îşi puseră pe ei hainele de gală cu care se

îmbrăcau când era vreo zi festivă, se luară de mână şi porniră:

— Iuri, dar nu ne va certa mama? zise Marta, sora mai mică.

— Sigur că nu, mama nici măcar nu va observa, sau nu va afla poate, pentru că noi nu-i vom spune nimic, prostuțo ! zise Iuri foarte plin de el.

— Şi ce vom face dacă ne va descoperi? zise temătoare fetița.

— Nu-i nimic, tu nu ştii nimic, dă vina pe mine că doar eu sunt cel mai mare, nu?

Şi tot aşa din vorbă-n vorbă, traversând cumințI strada unde se aflau, copiii nici nu observaseră că au şi ajuns la Zoo. Erau tare bucuroşi că în sfârşit vor vedea animalele, ba chiar se vor amuza, aşa ca să le mai treacă de plictiseală.

La poarta cea mare şi larg deschisă, un nene cu chipiu îi şi luă la întrebări:

—Dar, unde mergeți aşa de grăbiți copii? zise pe un ton grav şi hotărât portarul.

— Am dori şi noi să mergem să vedem animalele, se poate, ce spuneți?

— A, deci sunteți nişte copii frumos educați, dar la Zoo se intră doar însoțiți de adulți. Unde-s părinții voştri?

— Ei sunt foarte ocupați, sigur ne-ar lăsa să ne însoțiți dumneavoastră în plimbare prin grădina zoologică. Credeți că e posibil?

— Copii, eu trebuie să stau aici, dar uite, azi voi fi drăguț cu voi, mai ales că intrarea la Zoo e liberă pentru toți țâncii. Mergeți şi vă uitați la animale, fiți cuminți, căci eu voi fi cu ochii pe voi, e bine?

— Perfect!!! strigară în cor cei doi copii. Să mergem!

Şi încet, de la un capăt al grădinii, ce se întindea pe mulți metri, copii se apropiară timizi de cuşca unui leu fioros. Nu era singur în cuşcă, acolo era şi o doamnă leu şi doi puişori nu prea mari, dar care mârâiau şi ei la vederea oaspeților nepoftiți. Ce teamă îi cuprinse pe copii, nu vroiau să se apropie, dar deodată leul cel mare, uitându-se înspre copii zbieră:

— Locul meu nu e aici, e departe, în junglă, acolo unde rege sunt doar eu !

— Cu siguranță ni s-a părut, tu ce zici Marta?

— Da! Şi eu am auzit, oare leul chiar vorbeşte, iar noi chiar îl înțelegem? zise fetița.

— Cred că ni s-a părut, cu siguranță !

Dar leul cel blănos continuă să spună că locul lui nu era acolo, ci în jungla aceea deasă unde doar el era stăpân. Şi mai povesti că era în siguranță acolo, până când nişte vânători veniră într-o zi şi-i prinseră pe el împreună cu leoaica lui. Mai spuse apoi că e de mulți ani acolo la Zoo şi că puii lor s-au născut în cuşcă. Puii au auzit de junglă doar din poveştile lui, pe care nici el nu le mai credea adevărate. Trist, că un animal aşa puternic, era atât de supărat pentru faptul că nu era liber cum îşi dorea.

— Nici locul nostru nu este aici ! ziseră în cor, din cuşca de alături, trei maimuțe jucăuşe. Şi noi am fost luate cu forța şi aduse aici. Nu e rău, oamenii ne iubesc, mai ales copiii ca voi.Câteodată unii sunt aşa

de răi, se strâmbă la noi, care suntem…trei doamne respectabile.

— Şi ce aţi vrea să faceţi, dacă nu aţi fi în cuşcă? întrebară copii sfioşi.

— Am vrea să ne urcăm pe primul vapor spre Africa, să mergem acasă unde ne aşteaptă familia noastră adevărată, acolo unde suntem libere !

Din nou copiii stătură în loc şi realizară că animalele nu erau deloc fericite, pentru că nu erau libere. La fel merseseră copiii prin toată grădina şi auziră din nou poveşti triste despre cum au fost prinse de oameni şi băgate în cuşti. Le povestiră viaţa lor în libertate şi ce bine se simţeau acasă la ele: un mare urs alb şi un pinguin imperial, care spuneau că sunt de la Polul Nord, o capră neagră, ce spunea că e din vârfurile înalte ale munţilor, un piton, care avea casa într-o mlaştină, departe de oameni, în pustietate.

— Trebuie să facem ceva Marta, zise frăţiorul ei, Iuri. Ar trebui să venim noaptea şi să le dăm drumul animalelor pentru ca ele să poată pleca acasă la ele.

Însă, auzind ce vorbesc între ei, un păun şi o păuniță, aduşi tocmai din îndepărtata şi miraculoasa Indie, se rugară de copii:

— Copii, să nu ne dați drumul, noi suntem de mult timp aici şi ne simțim bine! Casa noastră e departe dar, mie îmi place să mă joc cu copiii. Vin la noi în vizită o dată pe lună, de la un orfelinat, nişte țânci care tare se mai bucură că ne văd. Deşi suntem prizonieri, noi aducem bucurie oamenilor, îi facem să râdă şi să se simtă bine. Eu, uite, îmi umflu coada mea rotată şi copii toți rămân muți de uimire. Ne mai vizitează şi copiii de la spital sau de la grădiniță. Ne bucurăm tare când îi vedem. Doar pentru ei avem puterea să mai rămânem aici, te rog!

— Bine, am înțeles! Nu vreți să plecați, dar mai ştiu că vă este dor de casa voastră, nu-i aşa? Şi mai ştiu că locul unui animal nu e la grădina zoologică, ci la el acasă.

— Iuri, hai să mergem acasă, s-a făcut destul de târziu, să nu ne prindă mama că am plecat fără să-i spunem, mergem?

— Bine. Marta ! Să mergem spre casă, dar promitem că vom mai veni aici, ne-a plăcut tare mult!

**

Şi întorcându-se acasă, copiii se gândeau ce s - ar face dacă ar trebui să stea tot timpul într-o cuşcă. Oare cum s-ar simți? Şi din acea zi cei doi copii deschiseră cărțile cu animale şi descifrară încet, încet, locurile unde ar trebui să trăiască animalele. Şi mai aflară că pe lângă grădini zoologice, există acvarii unde sunt expuşi peşti de toate soiurile, sau delfinarii, acolo unde delfinii dau adevărate spectacole pentru oameni, sau rezervații naturale unde sunt îngrijite animale rare, pe cale de dispariție. Dar, un lucru e sigur: LOCUL ANIMALELOR NU E LA ZOO !

NUIELUȘĂ DE RĂCHITĂ

Trăiau odată, într-o cetate îndepărtată, într-o familie de oameni sărmani, doi meşteri iscusiți, soț şi soție, alături de cei trei copii ai lor. Deşi lucrau din zori şi până în seară, meşterii îşi vindeau munca lor foarte ieftin. Nu toți oamenii aveau puterea să recunoască în obiectele pe care le cumpărau de la meşteri operele de artă făcute cu atât de multă iscusință. Mai mult, mai spuneau că erau chilipiruri, pe care apoi să le poată cumpăra cu bani mai puțini. Ca să-şi poată duce traiul, meşterii lăsau întotdeauna la preț, dar chiar şi aşa erau bucuroşi că pot duce acasă copiilor lor o pâine.

**

Zilele lor se scurgeau în pace şi înțelegere şi deşi erau năzdrăvani, copiii erau ascultători, buni şi de cele mai multe ori erau ajutoare de nădejde pentru părinții lor. Într-o zi, mai-marele cetății dădu sfoară-n țară că în curând avea să facă banchet mare în cinstea logodnei uneia dintre cele trei fiice ale sale. Erau

poftiți toți meşterii din cetate să aducă, ca şi recunoaştere pentru cinstea stăpânului lor, câte un obiect de mare artă, ca dar pentru viitoarea mireasă. Şi pentru că deja ajunsese la urechile stăpânului, vestea că în cetate ar trăi nişte meşteri iscusiți în arta modelării nuielelor de răchită, chemă la sine un slujitor şi-l trimise cu poruncă nouă la casa acestora:

— Poruncă nouă, de la măreția sa stăpânul nostru, ca pentru logodna minunatei sale fiice, să meşteriți după cum ştiți, un paner din nuiele de răchită care să aibă pe el chipul domniței şi al mirelui domniei-sale, iar mânerul acestuia să fie făcut în forma unui cap de lebădă. De asemenea, panerul să aibă şi alte trei panere mai mici, pe ele cu conacul în care vor locui mirii şi cu mânerul în formă de floare minunată de primăvară : ghiocel.

— Bine, zise meşterul, dacă asta e dorința măriei-sale boierul, mă voi strădui să fac treabă bună şi preacinstiții miri să fie mulțumiți.

— Panerele trebuie terminate de acum cale de şapte zile, că de nu vă paşte vremuri grele! mai completă slujitorul boieresc.

**

De cum plecă sluga boierului, meşterul nostru intră în casă şi spuse soţiei sale ce treabă complicată le-a dat ca sarcină stăpânul cetăţii. Mai mult, că au doar şapte zile să le facă, dacă nu vor avea zile grele pentru nesupunere. Soţia meşterului şi ea, ca femeia în casă, încurajă cu cuvinte frumoase pe soţul ei:

— Lasă, bărbate, doar nu ne vor dovedi pe noi panerele pe care le avem de făcut, că doar multe panere am făcut la viaţa noastră, chiar dacă nu din acestea meşteşugite, ce ni se cer acum. Dar cu ajutorul proniei, cred că ne vom descurca.

— Şi eu cred că va fi bine, măi femeie, că doar răchită avem cât să facem multe panere, doar mintea de ne-ar ajuta să ducem treaba la bun sfârşit. Ne vom apuca de ele mâine, de-dimineaţă, ca să avem spor să le putem termina la timp.

Copiii, în tot acest timp se jucau liniştiți prin casă şi făceau impresia că nici nu erau atenți la ce se discută. Dar, simțeau intens frământarea care-i cuprinsese pe părinții lor şi se gândeau în sinea lor cum le poate fi de ajutor.

Nici nu bănuiau că în scurt timp se va întâmpla ceva ce poate le va schimba comportamentul pentru totdeauna. Şi mai mult, îşi vor iubi şi prețui mai mult părinții şi munca lor. Supărați de faptul că erau aşa de mici şi că nu-i vor putea ajuta pe părinții lor, copiii se ridicară din pat, îndreptându-se spre micul atelier în care meşterii cei mari îşi păstrau munca. Aprinseră o lumânare, pentru că în atelier era cam întuneric şi dădură cu ochii de minunile de panere, ce-şi arătau siluetele zvelte undeva sus, pe o masă.

Copiii se apropiară încet, parcă erau două pisici care stăteau la pândă şi apucând de panerul cel mare, îl puseră încet pe jos, ca să îl studieze mai bine. Se uitară mai de aproape şi băiatul cel mare încercă chiar să vadă din ce erau făcute nuielele, pentru că luceau aşa de tare, parcă erau de sticlă. Dar nu puse bine

mâna pe una dintre nuieluşe, că se şi frânse în mâna lui, fragedă şi tremurând. Băiatul se sperie grozav de tare, crezând că îl vor certa destul de rău părinții, pentru fapta lui nesăbuită.

Deodată, din liniştea nopții, se auzi un glas ca de scâncet, ca tânguirile unei făpturi care ar suferi de durere. Nuielușa aceea ruptă de băiat prinse viață şi începu să spună:

— Dar, ce ai făcut copile năzdrăvan, oare chiar nu ştii?

—Aoleu, oare ce am făcut? Se mai poate face ceva pentru a repara răul pe care chiar eu, cu mâna mea, l-am putut face? zise copilul speriat.

—Nu ştiu ce să-ți spun, problema e cam gravă! Cred că se mai poate, totuşi, face ceva! spuse năzdrăvana nuieluşă care, cu un glas abia stins, murmura. Să ştii că o răutate mai mare ca aceasta nu puteai să faci! Ştii că de o singură nuieluşă depinde ca panerul să fie bine făcut? Ştii că treaba aceasta e serioasă şi nu e o treabă de copil, aşa cum crezi tu ?

—Vai de mine, ajută-ne, dacă poți cu ceva, promit că niciodată nu voi mai lua treaba părinților mei decât foarte în serios! Știu că ei se trudesc zi și noapte pentru noi și că nu ne vor decât binele.

—Mă bucur să aud asta, zise nuieluşa. Știu că voi nu sunteți copii răi, dar depinde foarte mult de voi dacă să faceți năzdrăvănii sau nu. Știți oare, că dacă nu vor preda munca la timp, părinții voştri riscă să fie luați și duși la castel, apoi aruncați în temniță?

—Nu, aşa ceva nu se poate, nu voi permite ca părinții noştri să ajungă la închisoare vreodată !

Și se rugară copii, cu tot sufletul, de nuieluşa năzdrăvană, să-i ajute să repare ceea ce au stricat. Aşa de frumos au vorbit de părinții lor, zicând că ei nu merită să li se întâmple una ca asta, mai ales că ei erau singurii vinovați, încât nuieluşa cedă, zicându-le:

—Vedeți ce se poate întâmpla, dacă nu-i ascultați pe părinții voştri? Ați înțeles, sper, cât de mult rău le puteți face, fie și doar din joacă!

—Sigur că da, te rugăm ajută-ne să reparăm coşul, să fie ca la început, numai ajută-ne, te rugăm !

Şi mult s-au mai tânguit copiii, până când obosiți şi speriați totodată, într-un târziu adormiră. Noaptea trecu ca fulgerul cel iute, care cade peste casă când plouă afară, iar zorii zilei de mâine se iviră pe nesimțite. Lumina caldă a soarelui îi încălzea deja şi copiii erau gâdilați de bălanul care, tocmai ca un prunc, se juca prin pletele lor buclate. Deodată săriră în sus cu spaima că paneraşul cel minunat era rupt şi că în curând, vor veni slugile stăpânului lor, să-i ridice pe părinți.

Dar, spre mirarea lor, părinții deja lucrau de zor prin curte la treburile casei, iar pe masa din atelierul unde dormeau ei, stăteau panerul cel mare, înconjurat de celelalte trei panere mai mici, ce aveau făcute pe ele chipurile cele minunate ale mirilor şi castelul unde vor locui aceştia.

—Vai de mine, că mult am mai dormit, zise unul dintre băieți. Ce s-a întâmplat cu nuieluşa aceea ruptă, oare am visat, sau a fost aievea?

—Ce bine, cred că am visat! Dar, cum se face că amândoi am avut acelaşi vis?

—Bine măcar că s-a terminat aşa, iar părinţii noştri, nici măcar nu au habar de pericolul ce-i păştea!

Părinţii, văzându-i pe copii ieşind din atelier, le săriră în întâmpinare, îi luă de după gât şi-i sărutară cu foc mare. Ce mult îi mai iubea ! Ce mult îşi doreau pentru ei o viaţă liniştită şi fără de necazuri. Şi cum a doua zi se împlini sorocul ca meşterii cei mari să ducă în cetate munca lor de atâtea zile, dis-de-dimineaţă, porniră către curte boierească. Boierul cel mare, văzând minunata lucrare, îi răsplăti pe măsură cu aur şi argint. Dar mai ales îi răsplăti cu cinste mare, numindu-i meşterii curţii, care trebuiau luaţi în considerare şi apreciaţi pentru priceperea lor.

Şi aşa trăiră, alături de părinţii lor mulţumiţi şi fericiţi copiii, până se făcură mari şi la rândul lor deveniră meşteri iscusiţi, apreciaţi şi lăudaţi de lumea întreagă. Dar cel mai minunat lucru pe care l-au făcut cu multă sârguinţă din acel moment, a fost că nu şi-au mai supărat niciodată părinţii. Şi cred că nici voi copii, nu-i supăraţi prea des, căci oamenii la care ţineţi

cu adevărat şi pe care-i iubeşti nu trebuie atinşi decât cu flori, acelea ale dragostei şi recunoştinței voastre.

CE -A UITAT PUIUT SĂ SPUNĂ ?

Afară era frig, era o seară frumoasă de iarnă, când fulgii de zăpadă zboară din înaltul cerului, către pământul deja îmbrăcat în alb. De pe hornul casei, fumul gros arăta că în casă era cald şi bine. Zbenguiala de afară, când ți se îmbujorează fața de ger, avea să se transforme în curând, în liniște la gura sobei. Puiuț, căci așa îi spunea Mărioara copilului ei, se juca cu fulgii, căscând larg gura ca să îi prindă pe limbă. Dar nu înțelegea cum de fulgii se topeau de îndată ce ajungeau în gura lui, iar apa aceea avea un gust de…nu-ştiu-ce.

Cu cât se zbenguia mai tare, cu atât i se făcea mai cald, aşa că începu să arunce de pe el: mai întâi cojocul, apoi fularul şi cât pe ce să arunce şi căciula. Noroc că mama, care trebăluia prin casă, îl studia de după perdea, atentă la ce mai face Puiuț. Deodată, scoase capul pe uşă şi strigă către copil:

—Puiuț, treci mai bine în casă, că deja se face târziu, iar afară e din ce în ce mai frig, te rog !

— Cred că mai stau un pic !

Dar nu trebui să îl mai cheme încă o dată, căci prin crăpătura uşii, ieşea în mare grabă un miros înnebunitor de cozonac, ce se rumenea în cuptor. Puiuț simți că setea de mai devreme se transformă în foame, aşa că se hotărî să intre în casă.

Aruncând hainele în mare grabă, ceru cu glas şuierat mamei o cană cu apă, zicând că-i este sete. Mama, miloasă de fel, nu băgă de seamă tonul hotărât pe care i se adresă Puiuț şi-i întinse cana cu apă. Ştergându-se la gură, evident cu mâneca hainei, copilul încercă să îi spună mamei că acum îi este foame:

— Mamă, dă-mi şi mie o felie de cozonac, că mi-e foame !!

—Dar, Puiuț, cozonacul nu este copt, mai trebuie să mai aştepți un pic, te rog !

—Nu cred că mai pot aştepta, vreau cozonac acum, nu când vrei tu! zise copilul, înfuriat probabil de foamea care devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Zicând acestea, copilul se ridică brusc de pe scaun şi se îndreptă spre cuptor, unde cozonacul rumen deja creştea, parcă făcându-i în ciudă foamei copilului.

—Nu-i nimic, dacă nu îmi dai tu, am să iau eu şi voi mânca până mă voi sătura!

—Dar, Puiuț, te rog să nu deschizi cuptorul, pentru că e fierbinte şi te poți arde şi îți va fi rău de tot după aceea.

Copilul nu ascultă şi trăgând de mânerul cuptorului, simți pe mâna lui mică dogoarea fierbinte a acestuia, cum îl arde tare de tot. Sări în sus de usturime, zbierând cât îl ținea gura:

—Aoleu, ce m-am ars şi toate astea numai din cauza ta, că nu mi-ai dat cozonac ! Nici nu ştii ce rea eşti şi că mă ustură aşa de tare !

—Ba ştiu, Puiuț! Tu nu ştii ce tare mă doare, dar eu te-am avertizat că e fierbinte cuptorul şi că nu e gata cozonacul! Vino mai bine la mama şi vâră mâna în cănuța asta cu apă rece, ca să-ți mai astâmpere usturimea.

Puiuț se execută rapid, din cauza usturimii, dar se uita la mama încruntat, fără să se gândească şi la suferința ei. Mama avea copilul atât de aproape de ea, îi simțea răsuflarea fierbinte, că ar fi vrut să îl strângă la pieptul ei. Se opri, gândindu-se că acesta ar fi un semn de iertare a comportamentului copilului şi că nu ar învăța nimic din asta. Dar dacă nu s-ar fi ars un pic, oare şi-ar fi dat Puiuț seama că mama era puțin supărată pe el?

În sinea ei mama gândea: „Oare ce am făcut aşa de rău, de nu merit nici măcar un pupic de la puiul meu? Şi dacă a intrat pe uşă, de ce nu m-a salutat, aşa cum o făcea mai mereu? Oare nu merit, oare copilul meu nu mă mai iubeşte? Iar dacă îi este foame nu ar trebui să spună: te rog să-mi dai, mamă?" Şi o lacrimă se desprinse din ochiul ei senin, ce emana bunătate. Exact în momentul în care copilul, bosumflat, ridică spre ea capul, lacrima mamei îi atinse obrazul, simțind că îl arde. Deodată, copilul sări şi se uită lung la lacrimile ce-i şiroiau pe chip mamei sale. Stătu un pic şi apoi, cu glas mieros, o întrebă:

—Mamă, de ce plângi? Oare plângi pentru că şi pe tine te ustură, ca şi pe mine? Nu mai plânge, te rog!

—Sigur că da, mă ustură şi pe mine că te-ai ars. Tu nu ştii, dar pentru mine orice suferință a ta, mă face să mă simt îngrozitor.

—Ba da, mamă, abia acum realizez că eu am fost obraznic şi că am uitat să-ți spun multe lucruri. Dar uite, mai mult simt că mă arde acum în suflet, pentru că ştiu că ți-am provocat durere. Iartă-mă, mamă!

—Te iert, puiul mamei, dar te mai rog ceva. Să nu uiți niciodată să fii politicos cu cei din jur, să fii bun şi blând şi să încerci să nu-i mai faci pe cei dragi să sufere.

—Nu vreau să mai plângi mămica mea pentru mine, promit să fiu cuminte şi să nu uit niciodată să spun: „Te rog !”

—E bine, puişor, e bine că încerci să gândeşti aşa, vei vedea că viața îmi va da dreptate, iar dacă te vei comporta bine, vei ajunge un om apreciat şi respectat.

Parcă trecuse durerea ce-o simțise copilul, alinată de lacrimile şi de bunătatea mamei sale, simțind acum doar linişte şi pace în suflet. Se lăsă seara peste casă, se aprinseră lumânările în candelabrele atârnate pe tavan, iar copilul muşca cu poftă din bucata savuroasă de cozonac. Înghițiturile se duceau mai mult întregi la vale, iar mama îl privea cu nesaț. Era din nou puiul ei cel drag şi cuminte. Terminase de mâncat, luă farfuria şi-o puse la loc, apoi, sărutând mâna mamei, copilul spuse: „Îți mulțumesc, mamă !”

Şi din acea zi, Puiuț nu uita nici măcar o dată să spună „te rog” mamei sale. Din când în când el îi spunea : „Mulțumesc, mamă !”. Mama îl întreba pentru ce-i mulțumeşte, iar Puiuț îi răspundea sincer: „Doar pentru că exişti, îți mulțumesc, mamă ! Te iubesc !” Şi visele lui erau mai frumoase şi mai calde.

IARNĂ DE POVESTE

A venit iarna , când crăiasa zăpezilor acoperă totul cu o pudră de stele mici şi strălucitoare. Ce timp, câtă frumusețe şi efemeritate în fiecare fulg de zăpadă! Copacii stau goi şi însingurați pe marginea drumului nins, gânditori poate la vremea când vor putea să se umple din nou de viață. Călători, obosiți de timpul alb , aleargă grăbiți prin zăpada pufoasă, spre un loc mai cald.

Lumina difuză acoperă crestele munților uriaşi, chipuri de eroi legendari, dăltuiți în piatră. În vale se aud zurgălăi de sănii, ce poartă în ele parfum de epocă demult apusă. Câmpul, încremenit parcă în uitare, stă şi visează la cântecul mierlei, la aurul holdelor de vară.

În aer se aude o muzică, se împletesc prin rostogoliri jucăuşe, cristale de gheață, vânt şi furtună , venite parcă din răsuflarea înghețată a unui balaur din poveste. Geamurile caselor au ceva din strălucirea

stelelor cerului albastru, rar câte un ochi desenat în gheață, lasă să se zărească vijelia de afară. ❄

Copii, cu sănii albe, pornesc spre derdeluș, ducând cu ei larma și zgomotul unei copilării frumoase și inocente. Un pitic își târâie domol lunga-i haină, în mânecile căreia se împiedică, dar nu se lasă. Se aud zgomote de pași mărunți și apăsați. Este oare iarna, care încă nu a uitat că și ea este un copil? Ce-i drept, un copil mai neastâmpărat! Iarna nici măcar nu știe că este făcută pentru copilărie. ❄

La o casă, peste drum , miroase a pâine. Aburul ei adulmecat de simțul ascuțit al copiilor, crează foame. Este aburul pâinii coapte în vatră, din spicele grânelor toamnei. În curte, animalele stau liniștite, dar un pic deranjate de gerul ce le înconjoară. E iarnă și nu poți să nu te bucuri de acest minunat anotimp, de aroma inconfundabilă a sărbătorilor, ce vin și apoi trec în așteptare. Nu poți să nu fii mișcat la vederea ghioceilor zăpezii, care timid, îndrăznesc din când în când să-și scoată capetele firave din pătura de nea.

E timpul luminii, e timpul zăpezii. Toate stau amorțite, dar protejate de alb, aşteptând să vină primăvara şi să se trezească la viață. Este anotimpul bucuriei, al copilăriei şi fericirii, când inocența vieții se amestecă aromat cu liniştea serilor calde la focul sobei. Strălucesc în ferestre brazi, împodobiți de sărbătoare, cu crengile atârnând de dulci suveniruri, şi clopoței ce strigă cu glas subțire: „Treziți-vă !”

Se aude în aer vâjâitul săniei trase de reni. E sania lui Moş Crăciun!

CELE PATRU GRAȚII

Le spunem grații sau miraje, desigur, celor patru anotimpuri, pentru că ele, cu felul lor minunat de a fi ne tulbură, ne miră, ne încântă sau ne fac să ne supărăm câteodată.

Fiecare are câte o culoare favorită. **Primăvara** este **verdele crud** al colțului ierbii proaspăt răsărit, combinat cu rozul florilor de măr . **Auriul** e culoarea **Verii** celei minunate, aromată cu spicul holdelor , dospind a pâine sau roşul cireşelor de mai, pline de dulceață. **Arămiul** e culoarea **Toamnei**, plină de frunzele ce se desprind de pe ram, pentru ca, peste un anotimp, să renască mai moi şi mai pufoase.

Iarna e de culoare **albă**, stropită din când în când cu pulbere făcută din stele, pline de liniştea nopților de basm la gura sobei. Şi toate sunt fiicele cele minunate ale anului bătrân, ce numără trei sute şaizeci şi cinci de zile, care transformate în ore înseamnă mii, iar în clipe, înseamnă milioane. Se duc şi vin zânele cele din an, trec şi petrec a sărbătoare, în

fiecare zi. Fiecare anotimp e mană cerească şi bucuriile fiecăruia pot fi nenumărate.

Primăvara începe cu zâmbetul unui ghiocel, care scoate firav căpşorul de zăpadă, se continuă cu tumultul naturii trezite la viaţă, cu zgomotul ploii bogate ce creşte în linişte grâul de un verde crud. Îi urmează Vara, care face ca tot câmpul să se îmbrace în aurul recoltei, să curgă peste tot aroma cireşelor coapte, să bucure sufletele cu soarele blând ce încălzeşte apa mării, deasupra căreia zburdă pescăruşii.

Iată vine şi Toamna, care desăvârşeşte munca de un sezon a Verii, când se coc gutuile, iar strugurii se transformă în vin, când prunele sunt învăluite de bruma care le dă dulceaţă. Se perindă apoi grăbită Iarna cea moale şi pufoasă, care aduce cu ea bucuria sărbătorilor, când glasuri de copii cântă colindele străbune. Mai e puţin şi zurgălăii săniei trase de reni se aud vâjâind în aerul, cu miros de cetină de brad. Câtă frumuseţe, câtă minunăţie !

Dar fiecare anotimp are şi părți bune şi părți mai puțin bune, care se succed aşa de natural, încât nici măcar nu ne mai iau prin surprindere. Iată, Primăvara, ca şi Toamna sunt mai ploioase, când picuri mari de apă udă pământul, spre rodul vieții, sau inundă satul nostru secular, cu pâraie de suferință. Cară, cu ploile pe care le aduc, mană bogată şi roade noi, dar cară câteodată şi şuvoaie amețitoare, care strigă cu glas distrugător, chemând furtuna.

Vara, oraşul este cuprins de căldura ca de cuptor încins în care se coace pâine, când simți asfaltul topit sub tălpile încălțămintei. Iarna simți gerul năpraznic ce-ți biciuieşte fața, sau încerci emoții reci la şuieratul crivățului, care bate necontenit peste vârfurile înghețate ale copacilor. Veniți să vedeți şi să primiți cele patru grații, să vă bucurați şi să cântați frumusețea lor, dar să realizați că natura e o forță de temut, care merită a fi respectată şi mărită !

POVESTEA GHIOCELULUI

Pătura albă de nea, formată din cristale lucind în mii de culori, se topeşte văzând cu ochii. Lumea din jur se întreabă mirată ce se întâmplă. Se aude în aer o muzică minunată, plină de susur de izvor alergând la vale. Se zăreşte undeva departe, o zână cu raze de soare în jurul făpturii ei minunate. Este ea…zâna Primăvara, ce se îndreaptă în goana mare către noi. Privind în jur, zâna se apleacă şi dând la o parte pătura de nea, scoate încet din zăpadă un ghiocel. Din palma delicată a zânei, iese la iveală o floare albă, parcă timidă şi speriată.

Ghiocelul cel dalb îşi apleacă petalele spre zână, parcă ar vrea să-i şoptească ceva la ureche.

— Ce frumos eşti ghiocelule, eşti treaz, ți-ai revenit…?

— Da, mărită crăiasă, cred că pot să-mi dezmorțesc trupu-mi firav la soare!

— Dar, spune-mi te rog, de ce eşti atât de alb, oare ți-a fost frig sub zăpadă?

— Nicidecum, mărită doamnă. Pătura groasă de nea a fost destulă, pentru ca frigul iernii să nu o pătrundă şi să nu mă ajungă.

— Ia spune-mi ghiocelule, aşteptai de mult ca eu să vin pe la voi?

— Da, frumoasă Primăvară, eşti aşa de dulce, iar atingerea razelor tale este aşa de caldă... Şi tot aşa, ore multe trecură şi firavul ghiocel parcă nu se mai sătura să-i povestească zânei de toate cele pe care le visase cât fusese adormit.

Este oare un ghiocel, un semn de primăvară? Este oare un ghiocel, un vestitor al zilelor calde ce vor veni, sub mângâierea razelor de soare? De demult se povesteşte chiar, că Ghiocelul era un fiu de împărat, care în urma unei mari supărări pe care o avuse cu o domniță, preferă să fugă în pădure. Şi atât de mult plânse încât adormise.

Începu să ningă şi căzu neaua cea albă peste el, până îl acoperise complet. Iarna cea rece, înduioşată de suferința sa, îl vrăjise şi-l transformă în floare, o floare iubită, dar cu petalele în formă de lacrimi.

Să fie oare adevărat? Da, este! Tot aşa cum şi Primăvara este adevărată, tot aşa cum şi soarele este adevărat. E el, Ghiocelul, un fiu de împărat, îmbrăcat cu nume de floare iubită şi gingaşă.

ZÂNA PRIMĂVARĂ

De sus din deal, de pe un dâmb, îşi scoate capul timid un ghiocel, scuturându-se de mantia de zăpadă pe care a purtat-o destulă vreme. Către el, întoarce capul o brânduşă, sătulă şi ea de frigul care parcă nu se mai termină. La doi paşi mai încolo, o ceată de toporaşi, strigă după ajutor pentru fratele lor care n-a reuşit încă să iasă din zăpadă. Copacii de la marginea câmpului, stau uimiți de ramurile lor, care încet, încet, se dezgheață, mugurii nerăbdători plesnind de bucurie.

Mute de uimire, păsările cerului privesc spre crâmpeiul verde, ce se poate zări de sus, vestind timpul ce avea să vină. Aerul, deşi răcoros, poartă în el parfum de prospețime, aromă de nou, veselie, stare de bine. Iată, de departe din zarea albastră, tapetată cu nori de vată, vine o adiere de vânticel cald, ca o mângâiere diafană. Se aud vibrațiile ce însoțesc rotirile capetelor florilor timide, se simte în aer venind…ceva. E ceva magic, mult aşteptat !

—Vine, vine, vă rog să vă dați din calea măritei crăiese ! strigă îmbujorați toporaşii albaştri.

—Sigur că da, faceți loc măriei-sale, căci tare de mult timp o aşteptăm! spune o zambilă parfumată.

—O, vino, mărită doamnă a alaiurilor verzi şi parfumate, a straielor de sărbătoare, brodate cu fir de viață ! şopti un ghiocel, îndrăgostit până peste cap.

Şi după cum nu se lăsă prea mult aşteptată, răsări din zarea mare o siluetă, de o grație fără asemănare, pe cap cu o cununiță din fire de iarbă, în care se jucau pâlcuri de ghiocei. În jurul gâtului erau prinse în şiraguri multicolore brebenei, brânduşe, lalele şi toporaşi, legați cu fire zâmbitoare de zambile. La urechile ei de zână, atârnau ca stelele lucitoare, două smaralde de culoarea verdelui pur de anotimp.

În ochii ei se jucau lumini şi umbre, veselie amestecată cu zâmbete de copii, alergând pe câmpuri după mieii tineri. Veşmântul său avea brodat cu un fir de rochița rândunicii, împletită cu iederă sălbatică, un model care semăna cu frunzele copacilor înmuguriți şi fremătând de culoare. Pe poalele rochiei sale, curgeau

pâraie cu ape limpezi, în care pietre lucitoare îşi scoteau cu nerăbdare capetele dintre sloiurile de gheață.

Şi ținând în mână o baghetă magică, arunca din când în când, purtate de adierea vântului de primăvară, steluțe vii şi colorate, care se transformau în covoare de flori, în verdeață, în câmpul cu glas de păsări. În spatele ei roiau în pas vioi, ca scutieri credincioşi şi loiali câțiva urşi, iar lângă mărita doamnă, țopăiau ca nişte domnițe, un alai de căprioare, urmate îndeaproape de puiii lor.

Câtă frumusețe şi câtă culoare ! Câtă binecuvântare şi linişte însoțeau pe zâna Primăvară şi alaiul ei ! E minunatul anotimp al reîntoarcerii la viață, al bucuriei şi al reînnoirii, al schimbărilor din vechi în nou, când orice lucru sau ființă îşi îmbracă haină nouă, ca de sărbătoare. Bucurați-vă de ea, mai ales că anotimpul verde începe întotdeauna cu cele mai frumoase sărbători: cea a Mărțişorului şi apoi cea a gândului bun pentru cea mai frumoasă şi mai specială ființă din viața noastră: MAMA !

POVESTEA PRINȚULUI MĂRȚIȘOR

Se povesteşte că demult, demult, trăia la curtea unui împărat, dintr-un ținut îndepărtat, un prinț, care era mai tot timpul însingurat, gânditor la tainele necuprinse ale universului. Nefiind o fire prea veselă, mereu retras, se plimba frământat de gânduri pe minunatele alei ale palatului. Chipul său avea frumusețea unei statui, cu pielea albă, ca de marmură sau făcută din cel mai fin porțelan. Avea un chip atât de luminos, încât peste tot unde mergea, chiar noaptea, nu era nevoie de vreo torță, care să-i lumineze calea, căci întunericul fugea înspăimântat din calea sa.

Nu avea prințul în minte, decât dorința de a face celor din jurul lui doar bine, să îi încurajeze cu o vorbă bună pe toți cei ce se aflau în suferință sau în întristări. Deşi taciturn, nerisipind vorbe goale în vânt, se pricepea de minune ca în puține cuvine, să spună cât alții în foarte multe vorbe. Cuvintele lui erau calde, degajau o energie nebănuită, ce încălzea

sufletele, topind gheața nefericirii celor care le primeau, ca pe o binecuvântare.

Şi cu toate acestea, prințul nu-şi găsea pacea decât în singurătatea camerei sale, pe holurile întunecoase ale palatului, sau în plimbare prin minunatele grădini, ce erau adevărate oaze de verdeață, lumină şi culoare. Totul, până într-o zi, când dintr-o țară îndepărtată, sosi ca oaspete un cavaler de neam mare, ce-avea ca şi soție o femeie de o frumusețe fără de pereche, dar de o răutate şi de o viclenie, cum numai în poveşti poți găsi. Numele ei era Malvina.

—Bine ați venit distinşi oaspeți, la palatul nostru ! zise prințul, oarecum tulburat.

—Mărite domn, îți mulțumesc pentru găzduire, în numele prieteniei vechi, care ne leagă!

—Fiți bineveniți la palatul nostru, pentru cât timp veți dori! Uşa casei noastre vă este oricând şi oricât deschisă, zise prințul.

Dar de cum îl zări pe prinț, Malvina se simți cuprinsă de o pasiune orbitoare, îndrăgind frumusețea

lui şi chipul său cel alb, de porțelan. Deşi cavalerul era şi el un bărbat fără de cusur, soția sa era o fire orgolioasă şi rea, care de câte ori dorea ceva îl şi obținea, mai ales că nu drepte erau căile prin care le obținea. De viță nobilă, Malvina avea ca mamă o vrăjitoare cumplită, care făcuse şi desfăcuse cu vrăjile ei, vieți sau bătălii, oameni sau fiare. Meşteşugul nu-i era străin nici Malvinei, care deja se gândea, în mintea ei, cum ar putea să îl prindă pe prinț în mreje.

Pe zi ce trecea, soția cavalerului încerca să se apropie tot mai mult de prinț, în aşa fel încât prin vorbe meşteşugite ajunse să câştige, oarecum, încrederea acestuia. Prințul, fire solitară, dar poate plictisit uneori de prea multă singurătate, se alătură încet, încet Malvinei, ținându-i hangul, dar nu mai mult decât o face o gazdă cu oaspetele său. Şi asta din respect pentru cavalerul Florin, şi pentru iubirea ce prințul o nutrea în secret pentru o prințesă de departe.

Malvina devenea din ce în ce mai insistentă, astfel încât prințul fu nevoit la un moment dat să-şi dorească mai multă singurătate, sau să o evite pe

Malvina, care căuta orice pretext pentru a umbla pe urmele prințului. Nemulțumită de felul în care decurgeau lucrurile, Malvina ceru ajutorul mamei sale, rugând-o să îi facă o vrajă, cu care să-l cucerească pe prinț.

—Să-mi trimiți ceva puternic, mamă, vreau ceva sigur, nu-i aşa ?

—Sigur că da, copilă, îți voi da ceva care să te ajute să reuşeşti. Prințul va fi al tău, va cădea la picioarele tale pentru totdeauna!

Mama acesteia îi trimise în dar o licoare magică, din care dacă va bea prințul, va deveni docil şi va asculta orbeşte de Malvina. Dar prințul avea şi el o fire statornică şi puternică şi nu putea fi doborât aşa de uşor. În secret avea o iubire tainică, o zână din pădure numită Primăvara, pe care o aştepta neîncetat să apară. O aştepta de când vremea începea să se răcească uşor şi până să se topească gheața de pe malurile pârâului, ce curgea prin apropierea palatului. Anul acesta, simțea prințul că Primăvara va veni mai

devreme şi că se vor putea întâlni în poiana aceea din pădure, unde el îi va dărui primul ghiocel.

Sosind licoarea aceea magică, de la temuta vrăjitoare, spre seară, la cină, se serviră la masa regelui băuturi aromate, de toate felurile. Prinţul savura dintr-o cupă, lăsând-o apoi pe masă. Pe nevăzute, Malvina îi strecură în cupă câteva picături din licoare. Prinţul bău fără să-şi dea seama cupa până la fund, dar pe dată, simţi cum în vene îi curge plumb în loc de sânge, iar sufletul i se umple de multe gânduri.

Obosit, după ospăţ, prinţul se retrase în odaia sa, îmbrăcată cu draperii roşii de atlas, de care atârnau ciucuri mari şi albi de mătase fină. Se simţea epuizat, aşa că se aşternu pe pat pentru a se putea odihni. Fu trezit din vis de ciocănituri puternice în uşă. Era Malvina, venită să îl întrebe dacă se simţea rău. Minunata gazdă îi răspunse că nu, dar că va ieşi un pic la aer, pentru ca să se poată reculege înainte de culcare.

Plutind într-o stare de amețeală, prințul călătorea deja spre marginea pădurii, acolo unde ştia că îl aşteaptă Primăvara, fugind parcă de o umbră care îl urmărea şi îi umbla prin gânduri. Simțea că nu mai era stăpân pe propria-i voință şi de aceea grăbi pasul, pentru a o întreba pe iubita Primăvară, ce se întâmpla de fapt. Era prințul, alergând ca o nălucă, îmbrăcat într-un costum alb, cu cămaşă brodată cu fir argintiu, iar pe umeri purta o mantie albă de mătase. Luna îl lumina de sus, mirată de plimbarea prințului, în puterea nopții. Din spate se auziră strigăte puternice. Era Malvina care îl urmărea în taină:

—Maiestate, vă rog să vă opriți, aş dori să vă întreb ceva!

Dar cu cât se apropia, cu atât neliniştea prințului creştea, aşa încât acesta iuți pasul şi în curând ajunse în pădure. Amețit, parcă simți cum îi fuge pământul de sub picioare şi cu văzul înceţoşat, nu observă că se îndreaptă spre locul unde erau aşezate într-o groapă nişte țepuse, capcane puse de vânători pentru vânatul din pădure. Cu zgomot

puternic, prințul se prăbuşi în groapă şi pieptul i se înfipse într-una dintre țepuşe. Îndată simți un foc ce îl ardea, sângele îi umpluse costumul de un alb imaculat, viața i se scurgea încet din trup.

Era oare sfârşitul, se apropia de tainele universului, pe care le cercetase atât de intens? Durerea ce o simțea se transformă în stare de visare, se transforma încet, dar sigur în ploaie de stele. Mâinile şi le simțea deja flăcări de rug, întinse spre cerul din care trebuia să sosească iubita Primăvară. Malvina îl căută disperată pe prinț în tot acest timp, dar nu găsi groapa în care acesta îşi trăia, ultimele clipe.

Deja se iveau zorile, când peste pădure se auzi o muzică de nedescris, se porni o ploaie de flori peste vârfurile copacilor. Din slavă, coborî Primăvara, iar ochii ei pătrunzători văzură silueta prințului, ce zăcea în groapa în care căzuse. De sus din cer, părea un şnur alb, împletit cu alt şnur roşu, un şnur inert, desigur. Primăvara simți că ceea ce vedea nu era în regulă. Se apropie încet şi cu mâna-i puternică îl scoase din prinț

din locul în care zăcea. Î se sfâşie sufletul, când observă că acesta era trecut deja în neant. Un strigăt puternic, ca al unui talaz al mării, ce se izbeşte de mal, se auzi în aer.

Un şir de lacrimi picurară din ochii uimiți de durere ai Primăverii. Dar, pentru că şi ea îl adora pe prinț, îi luă trupul şi suflă asupra lui cu putere. Ținea în palmă un şnur roşu, împletit cu alb, la capăt cu ciucuri de mătase. Era prințul, transformat într-un simbol de iubire. Îşi despleti părul plin de flori şi îl legă cu firul acela roşu. Acum era doar al ei, era doar pentru ea, îl va avea aproape întotdeauna. Mai mult, îl va dărui tuturor, ca semn de dragoste, semn de viață, împletit în cosițe, sau purtat cu mândrie la piept de tinere sau tineri, de toată lumea.

Şi în amintirea lui, în fiecare zi, de întâi martie, Primăvara trimite pe pământ, prin mâinile oamenilor generoşi şi buni, semnul ei de dragoste pentru prințul Mărțişor, semnul ei de viață şi de bucurie pentru oameni. Şi aşa va fi de acum…în vecie!

PARTEA a II-a - POEZIE

PLEDOARIE PENTRU INOCENȚĂ

Eu cred că linişte n-avem destulă,
Alunecând pe-o mare în furtună,
Iar sufletul, ce nu mai moare,
Poartă în el un zâmbet, o culoare,
Poartă în el o stare de visare...
Doar sufletul, ce nu mai moare.

E lumea mare de lumină plină,
Eşti tu lumina, raza ei senină,
Eşti tu, vioara-ntâi ce cântă,
Poți fi chiar tu, privirea ce încântă…
Speranța ta să fie carte sfântă,
Eşti tu, vioara-ntâi, ce cântă.

O pledoarie, imn, o rugăciune,
Un sentiment, un dor, o pasiune,
Un vis nevinovat, o lume plină…
Pe-obraz o lacrimă, un bob de tină.
Să fiți copii, cu inocența plină,
S-aveți în suflet flăcări de lumină !

AROMĂ DE...COPILĂRIE

Un vis frumos, o amintire,
Te duci uşor copilărie...
E greu să îmi mai vin în fire,
Din lumea viselor, tărie.

Din lumea caldă cu păpuşi,
Cu haine vechi şi chipuri noi,
Ce veşnic te trimit-napoi,
Copii, pândind de după uşi.

E chipul blând al unui prunc,
Ce-apare acum la o fereastră,
Sunt florile ce-arome duc,
Doar stelele lucind în glastră.

Copii ce cântă-n glasul lor,
Cu îngerii din cer se-ntrec.
Lumină, pace-n lumea lor,
Frumos şi tare mai petrec!

Cu mâini, rugând spre cerul bun,
Ce plouă peste ei cu...ceară.
Mirosul pâinii coapte-n seară,
Cuptorul nostru cel străbun.

E spicul grâului cel copt,
Ce galben aur în el duce,
E mama, ce ne-ajută-n tot,
E pasul tatii, la răscruce.

Din prag bunica îmi zâmbeşte,
Cu chipul ei cel plin de soare
Aroma ei, care-ți vorbeşte,
De timpul care nu mai moare.

E lumea mea cea minunată,
Ce-avea tristeți şi bucurii...
Ce-ncepe cu a fost odată,
Am fost şi noi, cândva, copii.

DASCĂLUL…O MAGIE

Un prunc, un copac cu nume de floare,
Adierea unui vis, cu gust de libertate,
Sunt…martori ai devenirii perpetue,
Ce nu rosteşte şi nu moare.
Oameni, cu vârste copile...
Se grăbesc, se grăbesc,
Să intre în cetatea iubirii de carte.
Simte candoarea
Şi magia făcută din vise a unui
DASCĂL.
Păstrează-ţi lumina
Şi cântul tău de bucurie,
Visează cu gândul şi acoperă :
Ploaia sau vântul,
Ce-aşterne zăpada,
Pe creştete înţelepte.
Vezi flacăra ta, din ochii copiilor:
Mereu vie, împrăştiată,
În cer, pe pământ şi în suflet,
Cu-aripi de serafimi...
Se-aud bătăi de inimă vibrând,
Cu flacăra unei eterne torţi…
Mereu…pe-alei , trecând pe porţi,
Mereu…pe praguri noi, urcând…
Oameni, cu flori în mâini şi alergând
Spre înalta lumină, a iubirii de viaţă.

DOAR O CLIPĂ

A trecut în zbor, prin sufletul meu,
C-o aripă de paradis, ce m-a atins:
Clipa, cea îmbrăcată în praf de stele,
Ce saltă-n universuri paralele.

Aş vrea să am inocența unui copil,
Ce prinde-n mâna lui o stea…
Măsurând-o apoi, în paşi de catifea,
Cu frumusețea unui zâmbet diafan.

Aş vrea să simt în suflet lumină,
Să dăruiesc o lacrimă, o floare,
Să-ntind doar, către cerul mare,
Mâinile, ce se petrec a rugăciune !

FULGUŞOR

Au fost odată ca-n poveste,
Doi bătrâni, doi oameni buni.
Căci cuvântul mult mai este,
La o casă de bătrâni.

Nu aveau nimic pe lume,
Fulguşor cel răsfăţat.
Nu aveau nici chiar un nume,
Decât un motan bălţat.

L-alinta baba de zor:
— Fulguşor cel jucăuş,
Dragul mamii, ajutor,
Cu blănița ca de pluş!

Lângă babă, des torcea.
Motanul cel alintat,
Ghemul babei l-învârtea.
Cu el, ce s-a mai jucat !

Baba nu s-a supărat,
Pe motan, căci nu putea,
Ba, mai mult l-alintat,
Iar el şi mai mult torcea.

Chiar de era răsfățat,
Când motanul era treaz,
Lângă casă...minunat
Motanul era viteaz!

Într-o doară pe-nserat,
Lângă moş se pripăşi
Fulguşor cel alb-bălțat,
Când un zgomot se-auzi.

Moşul nici habar n-avea,
Zgomotul aşa de lin,
Însă Fulguşor simțea,
Că-i era auzul...fin.

Uşa-ncepe a scârțâi,
Și un cap de hoț apare,
Motanul se fâțâi
Și-i sări chiar în spinare.

Haț, îi trase pălăria,
Hoțul liniştit, de fel,
Tare se cam sperie
Și-o goni cam tăricel.

Dar bătrânii, obosiți,
Peste zi de-atâta grabă,
Stau acuma adormiți,
Cu un ajutor de treabă.

Fulguşor spre ei priveşte,
Și cu drag a miaunat.
Ajutor chiar de nădejde,
Un motan, chiar minunat!

O FETIȚĂ

Într-o zi la fântâniță,
Să ia apă o fetiță,
Se-ndrepta fuga mare,
În mână cu o căldare.

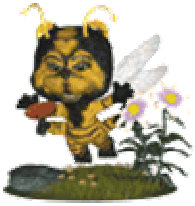

Se-ntâlni c-un cărăbuş,
Ce era–ntr-un corcoduş.
—Neața bună!, strigă el.
Ia şi tu un fruct de fel!

Dar fetița cea grăbită,
Îi răspunse-ntr-o clipită:
Nu vreau bade, corcodea,
Gustă tu, de poți din ea !

Cărăbuşu-o imploră,
Pe fetiță o rugă,
Să-l ia şi pe el la apă,
Că de sete gâtu-i crapă!

Îl luă, de milă ce-i,
Iar în vale, lângă tei,
Aşteptând-o ca să vină,
Sta un guşter, ca de tină.

—Fată bună, nu mă iei,
La fântână unde bei,
O cană de apă bună?
N-am băut de-acu o lună!

Fata se-aplecă spre el:
— Vino, dragă guşterel,
Hai în vale la fântână,
Să mai bem apă, că e bună!

Însă cum mergea agale,
Ici pe drum, lângă cărare,
Spre fântână la doi coți,
Se-ntâlni cu-n lup cu colți.

Lupu face-se că-i sete:
— Fată, cară-mă în spete,
Şi pe mine ca pe ei,
Căci toţi suntem…mititei.

Fata însă, isteţică,
Deşi era mititică,
Lăsă lupul pe cărare:
— Eu nu te car în spinare!

Când crezu ea că scăpă,
Lupul iute se-aruncă.
Dar, un om de lângă drum,
Cu o puşcă face : BUM!

Mulţumită, porni iară,
Că scăpă acum de fiară,
Cu-ale sale-animăluţe,
Bău apă şi se duse.

E…PRIMĂVARĂ !

Azi e dulce primăvară
Şi pe-un fir de iarbă rară,
Sprinten sare-un gândăcel,
Ponosit ca vai de el.

Sare tare printre ierburi,
Parcă fuge printre cercuri,
Ţopăie neliniştit,
Primăvara a sosit!

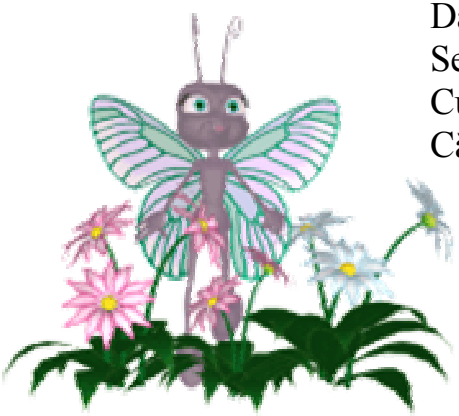

Dar c-un pic de nostalgie,
Se gândea cum va să fie,
Cu atâta zarv-afară,
Că doar este primăvară?

Da din aripi agitat,
Se foia neîncetat,
Se mira, ca vai de el,
Gândăcelul mititel.

Cu familia-i întreagă,
Urcă pe un fir de iarbă,
Fac acum pe loc un sfat,
Toţi cei mari şi mici de stat.

Oare se va descurca?
Gândăcelul se-ntreba.
—Cred că da, îşi spune el,
Doară nu-s chiar mititel !

SUNT SCOLAR

Dintre blocuri iese-ncet,
George, cel mic şi isteț,
Merge lângă mama lui,
Zgribulit, parcă-i un pui.

Nu de frig îi este tare,
Ci de noua sa cărare,
Către şcoala lui măreață
Zilnic, dis - de - dimineață.

Ieri visa că e şcolar,
Dar cu mersul său cel rar,
Se gândea acum, încet,
Noua taină-i: alfabet.

S-ar mira de el, de poate
Şi de va fi bun la mate,
Dacă o să socotească,
De va-ncepe să citească.

Literele să le ştie,
Tainele, să nu mai fie
Pentru el o greutate:
Şcoala, e cu…demnitate !

—Doar eu sunt bărbat acum,
Lumii-ntregi pot să o spun !
Mă descurc şi eu, ştii bine,
Eu pun bază doar pe mine!

SĂ FII COPIL

Să fii copil şi să fii floare,
E-un lucru tare minunat.
Să fii cu sufletul curat,
Să ai o față zâmbitoare.

S-auzi a mamei întrebare,
Să crezi a tatălui povață,
Dar hotărât să fii în viață,
Să fii isteț, ca un om mare!

Pe frații tăi mai mici i-ajută!
Şi tu la rându-ți ai fost mic,
Iar zânele cu–al lor pitic,
În dar ți-aduc putere multă.

Să fii copile-un hărnicuț,
Pe mama s-o ajuți, de poți!
Şi grijă tu să ai de toți,
Dar te şi joacă, drag puiuț!

La grădiniță fi boboc,
Educatoarea s-o asculți!
Căci are-n grijă copii mulți,
Lucru uşor, nu-i chiar deloc!

Dar nu uita ce-ți stă în fire,
Că eşti copil şi deseori,
Un sufletel curat, de flori,
Ce-are nevoie de iubire !

DE ZIUA TA

De ziua ta, măicuța mea
Din piept eu inima ți-aș da,
Oceanul tot eu aș goli,
Un râu de flori ți-aș dărui.

Și lumea-ntreagă de-aș avea,
Pentru tine mama mea
Cred că nu ar fi de-ajuns:
Pentru doru-ți nepătruns.

Pentru limba ta cea dulce,
Ce alinare știe-aduce,
Care știe-a mângâia,
Dar adesea și mustra.

Mamă, ești ca o icoană!
Steaua ce din cer coboară,
Ești frumoasa din poveste,
Ce sosește fără veste!

Viața-ntreagă, munca grea
Tu eşti albinuța mea,
Care miere are – n glas
Şi nu are-n loc popas.

Cel mai mult iubesc pe lume
Mamă dulce, al tău nume:
Lumea toată să-şi dea seama,
Pentru noi, doar tu eşti MAMA !

RĂSFĂȚATUL

Răsfățatul casei sunt,
Lumea mă iubeşte mult,
Merg de-a buşilea, să ştii,
Eu nu sunt ca alți copii !

Sunt isteț şi-s băiețel,
Lumea-mi zice Frumuşel.
Cum mă port cu alți copii,
Cred că vrei şi tu să ştii.

Am maniere, vezi tu bine,
Sunt şi ei copii ca mine !
Nu doresc să-i necăjesc,
Cearta vreau s-o ocolesc.

Uite-adânc în ochii mei
Şi-ai să vezi că-s frumuşei!
Lumea toată-n ei încape,
Au oglindă ca de ape.

Iar părinții mei sunt buni,
Cerul meu cu două luni,
Cerul meu senin şi clar,
Norii sus pe cer, cam rar.

Sunt copil şi chiar nu pot,
Să-nțeleg chiar astăzi, tot,
Dar în inima-mi curată,
Ştiu că-ncape lumea toată !

CODUL BUNELOR MANIERE

Cum dau zorii mă trezesc
Merg la baie, mă gândesc,
Să mă spăl pe mâini, de fel,
Vreau să fiu un curățel!

Dimineața pe la şapte,
Mă ridic în plină noapte,
Patul meu îl fac de zor,
Mamii sunt de ajutor.

Îmi spăl dinții binişor,
Să faci carii e uşor
Şi apoi te dor cam tare,
La dentist...îi scoate, oare?

C-un săpun mă săpunesc,
Cu-apă rece mă clătesc,
Periuța mea-i albastră,
Pun pe ea un bob de pastă.

Pe la şapte jumătate,
Beau o cană bună : lapte !
Iau şi sandvişul să-l pun,
În gentuță să-l adun.

Hainele-mi le pregătesc,
Le îmbrac şi mă gătesc
Şi pe uşă atent alerg,
Ca la şcoal-apoi să merg.

Pe la opt la grădiniță,
Cumințel ca o fetiță,
Intru chiar la vestiare,
Mă aşez, deja sunt mare!

Intru-n clasă-n pas mărunt,
Lumea ştiu să o salut.
Iară doamnei respectuos,
—Sărut mâna-i zic sfios .

Eu la lecții sunt cu spor,
Toate le învăț uşor,
Mate-mi place şi eu ştiu
Bine nu chiar, dar şi scriu.

Pe la zece o gustare,
Doară sunt la grupa mare,
Sandvişul acum de loc,
Foamea stâmpără pe loc.

După ore mă îndrept
Întrebărilor țin piept:
—Ce-a făcut la şcoală puiul?
—Pot să bat în uşă cuiul ?

De la şcoală când sosesc,
Eu la lecţii nu greşesc,
Mă dezbrac şi mă aşez,
Stau un pic, apoi pictez.

Câte-o carte, o poveste,
Chiar de mama o citeşte,
Lângă mine-o jucărie,
Sunt copil şi mama ştie!

Masa, cina pe-nserat,
Visul vine-adevărat,
Somnul dulce îl păstrez:
Mâine, iar mă programez!

COPIII LUMII

Azi lumea este mare
Şi tot ce e sub soare:
Copiii lumii noastre,
Sunt florile din glastre.

De lume-ar fi senină,
Nu de copii străină
Şi viaţa ar fi blândă,
Lumina s-o aprindă.

Vedeţi tot ce e bun
Şi ce-i frumos acum,
Copiii n-au culoare:
Sunt razele de soare.

Nu e copil pe lume
Să nu aibă un nume.
Dar copilul din tine,
Să facă numai bine.

De-i alb, sau de e brun,
De-i rău sau e bun,
Copilul ni-i credinţă,
Venit, ieri din fiinţă.

Copil să fii, numai o zi
Şi-atunci în vis vei auzi
Cum glasul tău răsună:
O lume vrem, mai bună!

Să ai o minte trează,
O fire, mai vitează.
Să ai un vis, un nume
Şi tot ce-i bun pe lume!

CĂȚELUȘUL MEU DE PLUȘ

Ieri, în dar de ziua mea,
Am primit un cățeluș,
Cu blănița ca de plus,
Copiii vor să mi-l ia !

Și-i așa de jucăuș,
Țopăie într-una el,
Are-un cap cam mititel,
De încape într-un căuș.

Are pe sub ochișori
Nişte pete mari, de alb.
Cu năsucul său cel dalb,
E scumpic de-ți dă fiori.

Îl iubesc tare de tot,
Că-i odorul meu cel bun.
Tare îl iubesc acum
Şi-l sărut chiar şi pe bot !

Dar şi el mă îndrăgeşte
Și m-așteaptă ca să spun,
Căci așa se povestește:
Omului i-e prieten bun.

FIFI, OMIDUȚA

Pe la țară la bunici,
Jos în livada de pruni,
Mă-ntâlnii cu trei furnici
Şi cu patru bărzăuni.

Sus era o omiduță,
Pe-o frunză se legăna
Şi strigă de pe-o crenguță:
—Pot cu voi a mă juca?

Am luat-o din copac
Şi-am pus-o pe umăraş
Sta omida sus-coțac,
De credeai că-i bulgăraş.

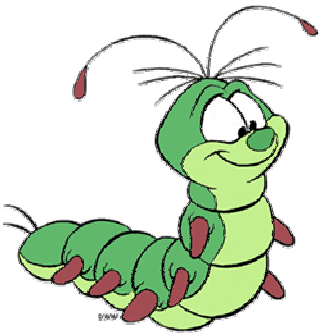

Ne-am jucat până-nserat,
C-am uitat şi de bunici,
Ba venind chiar către sat
Ne-am jucat cu doi arici.

—Bine, zise omiduța!
Du-mă, te rog, în copac,
C-o aştept pe mămicuța,
Cu mâncarea într-un sac.

Ne-am jucat cu ea, drăguța
Şi-am rămas prieteni buni.
Eu, cu Fifi-Omiduța
Şi cu patru bărzăuni.

TOAMNA

Vine toamna cea bogată,
Frunze cad din arbori, toate
Ceru-ntreg pare de vată,
Plouă, tună, lung în noapte.

Peste câmp se-aude lanul
Care geme de porumb,
Peste mirişte ţăranul,
Cu căruţa, urc-un dâmb.

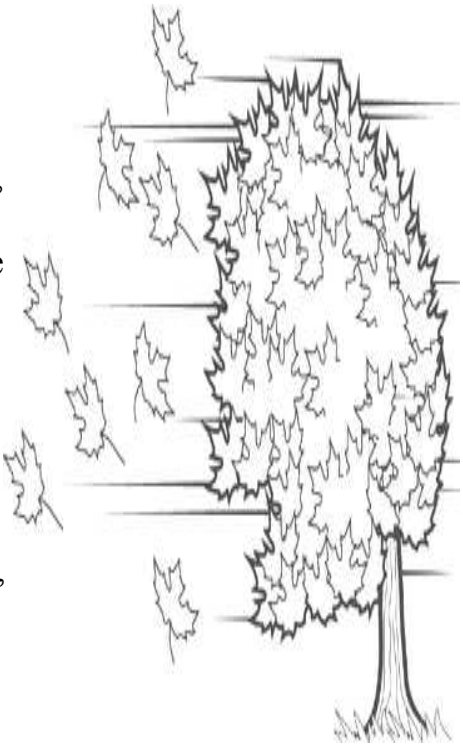

Iar copacii, plin de fructe,
Pe copii parcă-i poftesc
Ca să guste poame coapte
Viile, de vin mustesc.

Un gutui de roade plin
Şi cu frunze gălbioare,
Pom bogat, de daruri plin
Cu aroma-i de sub soare**.**

Dulce stă un prun în gard,
Prunele stau ca să pice,
Brumele ce tot îl ard,
Toamna care îi dă bice.

Este – atâta de bogată
Şi-i atâta sărbătoare!
Doar, bucată cu bucată,
Toamna-i plină de culoare!

BUNICA

Doi ochi albaştri, care te uimesc,
Atât de-adânci, vreau să-i privesc!
Părul bălai, prins în vesele codițe,
O fată de-mpărat, cu ale ei cosițe.

Prin fața sa, soarele când răsare,
Parfumul ei încet-încet dispare,
E pielea-i, ce miroase- a floare,
E umbra ei, plutind nemuritoare.

La casa sa se pripăşesc cumințI,
Trei fete-Cosânzene şi doi prinți.
Iar casa lor ca sticla-i de curată,
Ograda casei bunei e ca o agată.

Bunica mea are la gât mărgele,
Şirag întreg de lucitoare stele.
Iar ochii ei un licăr de luceferi...
Gânduri adânci, ferite-n lume, teferi.

În seară, bunica povesteşte,
Cu zmei poveşti, fără de veste...
Copilăria noastră pură şi frumoasă,
În gura ei e clipa cea sfioasă.

De-acolo sus, din stele, mă priveşti,
Mare-s acum, de-ar fi ca să trăieşti,
Bunico, ai vedea copilul ce e-n mine,
Ce mâinile le-ntinde în rugă către tine !

O MAMĂ, DULCE MAMĂ

Cu chipul tău cel scump, pe lume,
Eşti cea mai dulce fiinţă, ai un nume.
Iar numele ţi-l porţi cu cinste mare,
Eşti mama ce-ar dori-o fiecare.

Cu mâna ta, ce face multă treabă,
Ce împleteşte firul timpului degrabă,
Tu faci minuni, mămico şi ştii bine,
Eşti, însăşi tu, minune pentru mine!

Sufletul tău curat, respiră bunătate,
E leac, balsam, ţi-s şoaptele agate.
Învăţ mereu doar din a ta purtare,
La fel de bun să fiu, când voi fi mare.

Ţi-e părul tău, fir negru-mat de noapte,
Ţi-s ochii mari ca două licăriri de ape,
E chipul tău lumina cea de soare,
Fiinţa ta întreagă-i, de viaţă dătătoare.

Dacă iubesc ceva mai mult pe lume,
Iubesc mămico, dulcele tău nume.
Iubesc fiinţa care mi-a dat viaţă,
Iubesc, trăiesc întru a ta povaţă.

DOI...AMICI ?

Jos la țară, la câmpie
Trăiau precum se ştie,
Un şoarece şi-un cotoi:
Un chiț-chiț şi un pisoi.

Erau foarte bucuroşi,
Că aveau stăpâni miloşi,
Ziua, ei munceau cu sârg,
Iar bucate...din belşug.

Toată ziua se jucau,
Prin livadă alergau,
Şoarecele-i de-ajutor,
De aflau câte-un oscior.

Într-o zi pisica noastră,
Cum stătea lângă fereastră,
În ogradă, lângă luncă,
Zări bucata de şuncă.

Iute ea acum coboară,
Şoarecele de pe-afară,
Zări şi el de prin luncă
Bucățica cea de şuncă.

Ca să nu facă gâlceavă,
Pisoiaşul cel de treabă
Cu şoarecele hotărâse,
Şunca de o împărțise.

—Dar decât să o mâncăm,
Mai bine, să o păstrăm !
Sus în pod s-o punem noi,
Zise mâța cea de soi.

Aşadar, aşa făcură,
Dar mâța din bătătură,
În pod se urca mai des,
Şuncă doar...avea pe-ales.

Şoarecele mic dar apt,
Într-o zi o prinse-n fapt:
Cum din şuncă se-ospătă,
Şi pe loc se supără.

Dar pisoiul, mâț poznaş,
Lui chiț-chiț i-a scris răvaş
Şi din ziua aceea mare,
Între ei...doar supărare.

MESERIILE

Fiecare om, se ştie
Are câte-o meserie
Unul face şi desface,
Altul ştie să împace.

Medicul este cel bun,
Sănătoşi ne face…tun,
Cu-ale sale aparate
Ştie totul, despre toate.

Iar **zidarul** case face,
Hornu-l pune, e dibace !
Lângă casă, gardu-acum,
Îngrădeşte iar un drum.

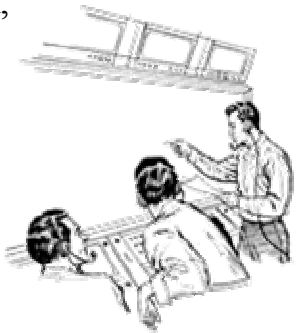

Profesorul mă învaţă
Paşii ce să-i fac in viaţă.
Taina cărţii o socoate
Şi la notă-i cu dreptate.

Şi **frizerul** păru-mi tunde,
Foarfecele nu se-aude,
Freză nouă să îmi facă:
Hai, că-ncepe să îmi placă!

Inginerul face-un calcul,
Construieşte un vehicul.
Rezistența îi testează,
Lucrul îl...acaparează.

Bucătarul cel vestit,
Cu bucate a sosit.
Are sigur pentru toți,
Un munte de bunătăți.

Croitorul haine face
Şi cămaşa care-ți place,
Are-un ac voinic de fel,
Chiar de pare mititel.

Avocatul cazuri face,
Legea ştie a desface,
Pe cei drepți să protejeze,
Liniştea să ne vegheze.

Şoferul maşina duce,
E o artă: a conduce!
Pietonii să-i vegheze,
Viteza s-o modereze.

Pictoru-n tablouri multe,
Face vântul să-l asculte,
Marea ştie să o facă,
Pe o pânză să-i încapă.

Meserii, să ştii sunt certe,
Rog pe ceilaţi să ierte
De-am uitat, de n-am ştiut,
Sunt copil şi poate uit!

Dar din toate de pe lume
Şi acum eu ştiu a spune:
Tare grea-i, dar multă cinste,
Meseria de ...**părinte**!

Greu mai cresc ai tăi copii,
Numai mamă să nu fii!
De eşti calm şi econom,
Creşti şi tu, un pui de om !

FURNICUTA

Iată vine o furnică,
În spinare cu-o surcică,
Deşi nu-i chiar măricică,
Merge bine, nu se-ncurcă!

Ea-i grăbită tare, tare,
Puii toţi cu mic cu mare,
Sunt ieşiţi lângă cărare,
Foamea lor e orbitoare.

Căci al său soţ furnicar,
S-a urcat într-un hambar
Şi-a căzut de pe-un mărar,
Cu căpşoru-ntr-un par.

Iar acum cinci copilaşi,
Mici şi tare drăgălaşi,
Au rămas de tot golaşi,
De-a lor tată orfănaşi.

Doar furnica-i mai alintă
Şi-i mai urcă sus pe plintă,
Când picioarele n-ascultă
De geroasă iarnă, multă.

Lumea tot îi necăjeşte,
Câte unu-i umileşte.
Plânge, ceata de copii,
Of, numai mamă să nu fii !!

CONCERTUL DIN BALTĂ

Jos pe baltă-n stufăriş,
Colo-n vale în tufiş,
S-a strâns broscărimea toată,
La concertul de pe baltă.

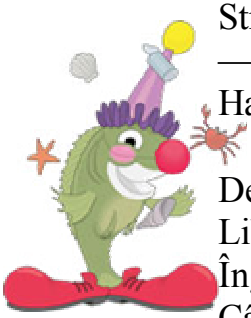

Doi bâtlani cu albe pete,
Strigă bine din trompete:
—Preacinstită adunare,
Haideți toți, cu mic cu mare!

De pe nufărul albastru,
Libelula, strop albastru,
Îngână cu glas subțire,
Cântecul de imn, e-n fire.

Trei păianjeni de pe mal,
Cântă lumii din caval,
Cântec de petrecere,
Pentru lumea-n trecere.

Un țipar bătrân din baltă,
Dă din palme laolaltă,
Cu-ale sale rude toate,
Nepoței şi fii, surate.

Cântec lin de primadonă,
Broasca Oac, ce e în vogă,
Lumea toată amuțește:
—Ce frumos...e-n latinește!

La un stuf cu trei clapete
Cânt-un peștișor, băiete,
Ce-n turneu, în lac și mare,
Cântă cântecele sale.

Lumea toată-i veselie,
Balta-i plină, cum se știe,
De bogați, de fanfaroni,
De săraci, dar și de domni.

Și concertul mult dură,
Balta-ntreagă tremură,
Voie bună, veselie,
Doar la anu-o să mai fie!

Vine iarna cea pustie,
Iar din baltă, bogăție,
Va rămâne-un loc curat,
Da, da, e adevărat !!

LA DERDELUŞ

Azi e zi de sărbătoare,
Peste sat frigul cel mare,
Iarna cu covoare albe
Ninge: ploi de stele dalbe.

Mama intră-n casă sus,
—Copii, hai la derdeluş!
Faceţi sania să zboare,
Haideţi toţi la o plimbare!

Iar copiii din vecini,
La sănii, cu ham de câini,
Vin şi ei pe derdeluş:
—Staţi, venim şi noi acuşi !

Fratele cel mic al meu,
Vrea gheţuş pe eleşteu.
Cu patine, mâneci lungi,
Fuge, de nu îl ajungi.

Iar părinţii strigă, sar,
Pe copii îi urcă-n car.
Lumea toată să-i urmeze,
Doară ştiu să se distreze!

Şi de cum acolo-ajungi,
De sub haine, de sub glugi,
Mâinile le scoți afară,
Toți din sanie coboară!

Pe-un copil îl strig: puiuț!
—Bine-i pe gheață, Codruț?
Unde-i George, l-ați adus
Şi pe el, sau l-ați ascuns?

Copii buni, ce mâna-şi dau,
Sar în cerc ba şi cântau.
Joacă prinsa peste gheață,
Se ascund în nori de ceață.

Lumea toată se distrează,
Fetele în cerc dansează
Şi-au adus chiar şi păpuşi,
Cu rochițe şi mănuşi.

Bine e la săniuş,
Hai veniți şi voi acuşi!
Veniți toți: copii să fim
Şi să ne-mprietenim!

FERMA DE ANIMALE

În vacanța mea de vară,
Am fost la bunici la țară.
La câmpie printre flori,
În livada cu comori.

Bunicuțul meu bogat,
Are fermă mare-n sat:
Cu-animalele frumoase,
Ce ne dau multe foloase.

Văcuțe cu coarne brune,
Ce pasc iarba la păşune,
Lapte bun îl dau pe seară,
Brânza dulce-i în cămară.

Găinuşe cu-a lor pene,
Unele de zici că-s gene,
Se foiesc doar câte două,
Cuibarul e plin de ouă.

Iar **cocoşii** pintenați,
Se ceartă cu-a lor fârtați,
De la câte-o găinuşă,
Ce-are auriu sub guşă.

Rațe, gâștele moțate,
Unele-s și încălțate,
Merg la baltă-n pas vioi
Să se scalde la zăvoi.

Mac-mac-mac și ga-ga-ga,
Toată ziua strig-așa!
Se-ntâlnesc cu niște **curci**,
De-ți tot vine să te duci.

Oile cuminți, nu-n van,
Sunt închise-n saivan.
Iar **mieii**, cu dalbe pete,
Se joacă pe îndelete.

Și bunica toată ziua,
Nu lasă din mână piua,
Dă verdeață și grăunțe,
Le țesală pe blănuțe.

E frumos să stai la fermă,
Despre toate, fii în temă!
Munca-i multă și știi bine,
Haideți la bunici cu mine!

GÂŞTELE LA BALTĂ

La o margine de sat,
S-au strâns gâştele la sfat,
Să discute pe-ndelete,
Despre lumea din cotețe.
—Tu, o ştii pe-a lui Dănilă,
S-a mai îngrăşat o kilă!
Dar pe a lui Porumbete,
Măritat-a doar trei fete?
Zestre mare nu le dară,
Mai, le-a dat pe uşă-afară,
Iar gânsacul de bărbat,
Cică ar fi divorțat!
—Tu, Pănițo şugubață,
De ce vrei să ieşi în față?
Vezi-ți de bobocii tăi,
Care-s nişte...tăntălăi!
Lumea toată discutară
Până se făcură seară.
Şi mergând încolonat,
Se luară-n pas, spre sat.
Colo-n vale în poieniță,
S-au ascuns într-o cotruță:
Să nu afle-ntreaga şură
Că-s tare bune de gură.
Tu atent să fii, ştii bine,
Se vor lua chiar şi de tine,
De-ai în ochi un pai uşor,
Nu văd bârna dintr-ai lor!

LEGUMELE

Într-o zi, de printre straturi,
Se aud mulțimi de glasuri:
—Stați legume, zic sfătos,
Care e mai de folos?

Ceapa: oare ştiți voi toți,
Fără mine-n supă poți?
Poți să faci mâncare bună,
C-o ceapă cât o alună!

Dar **cartoful** cel burtos,
Întors e acum pe dos...
Vai de de mine, măi fârtați,
De piure, de ce uitați?

Conopida mândră tare,
Stă aproape de cărare:
De-s pane sau umplutură,
Bună-s şi ca murătură !

Gogoşarul de zacuscă
Fu ciupit acu de-o gâscă.
Dar de iute: aşa de tare,
Gâsca zbiară-n gura mare.

Păstârnacul, pătrunjelul,
Laudă, c-aşa li-e felul:
—De-aromate ce-o să fim,
În ciorbă n-o să pălim!

Usturoiul, sus urcat:
—Ştiți, eu nu-s chiar zarzavat!
Iar friptura fără mine,
N-are gust şi n-are nume!

De pe lângă strat o barză
Ciugulea domol din **varză**
Varza mândră: —Vezi anume,
Ce e mai gustos pe lume?

Roşia, cea coaptă bine,
Le-ntrebă scurt pe legume:
—Dragi surate, ştiți voi oare,
De culoarea din mâncare?

Iar **ardeiul**, bosumflat,
De nimeni în seamă luat,
—Pot să spun: legume toate,
Fără noi, chiar nu se poate!

FRUCTELE

Într-o zi bună de toamnă,
Fructe multe laolaltă
Stau în coş şi chicotesc
Şi discută, se fălesc:
Care e mai important,
Care este mai pedant?

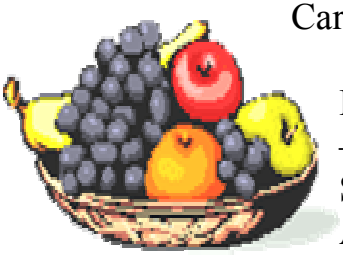

Mărul ia cuvântul primul,
—Ca mine nu e niciunul:
Sunt îmbujorat la faţă,
Am culoare ce-mi dă viaţă.
Fără mine nu se poate,
Mărul este-o bunătate!

Şi **gutuia** cea bombată,
Sări şi ea de îndată:
—Dar aroma mea, vezi bine,
E şi-n fruct, e şi-n frunzime.
Iar dulceaţa din cămară,
Din gutui, e...dulcişoară!

Pruna cea cu suc, mieroasă:
—Eu sunt cea de lângă casă.
Gemuri bune fac din noi,
Băuturi mai tari, apoi,
Ba sunt bună de mâncat,
Chiar cu pâine, adevărat!

Strugurele zise-n fițe,
—Eu sunt plin de alunițe!
Sunt bobițele de soare
Tare bune la gustare.
Vinul nou din noi se face,
Oamenilor, ce le place!

Nuca, cea cu casă tare:
—Eu stau într-un copac mare!
Casă am, în ea doi miezi,
Sparge coaja, vrei să-i vezi?
Stau mereu în prăjitură,
Iar uleiul tot mi-l fură!

Para cea de toamnă, fadă:
—Bună sunt de marmeladă.
Am un suc gustos, doar ştii,
Bun de fel, beți-l copii!
Rudă sunt cu mărul, drept,
Nu-i ca mine, siluet!

Fructe multe sunt şi-i bine,
Pline sunt de vitamine.
Mâncați multe, nu glumiți,
Sănătoşi de vreți să fiți!
Că-s de vară, că-s de toamnă,
Fructe-s doar, nu lua de seamă!

NĂZDRĂVANII

Are mama doi băieți
Cuminței ca doi sticleți.
Unu-i mare, altul mic,
Se bat des cu un ibric.

Măricelu-i mai cuminte,
Cel mic e-ardeiul iute:
De se uită lung la tine,
Zici că-i trenul care vine.

Casa toată e o larmă,
Pompieri ce dau alarmă
Şi mămica spune tare:
Copii...dați-mi ascultare!

Dar mezinul bosumflat,
S-a lovit un pic la cap
Şi pleacă de lângă uşă,
Zici c-are fluier în guşă!

Şi aleargă spre cel mare
Cu un urlet ca de fiare
În unghii să-l ia pe dată,
Vai de mamă, vai de tată!

Toate-n casă-s ca un caz
Stând pe lângă aragaz,
Mai rotesc de-un butonaş,
Se mai bat cu vreun făraş.

Întrebări ei pun cu mia,
Ți se-aprinde scăfârlia,
Tare mai sunt furioşi,
Dragii tatii, Feți-Frumoşi!

Iar în zori, când patu-l fac,
Mai găsesc pe jos un ac,
Zbiară dar : s-au înțepat,
Sar apoi, mai sus...pe pat!

Vai de noi, vai puişori,
O să creşteți mărişori!
Ce vor face-ai voştri fii
Să vă necăjească, ştii?

Voi copii, să fiți cuminți,
Nu-i necăjiți pe părinți,
Veți crede-a lor supărări,
Când veți fi în depărtări!

POVESTEA UNUI MĂGĂRUŞ

Cum afară era toamnă,
De culoare plină, doamnă
Jos pe drumul prăfuit
Măgăruşul cel vestit,

Doar agale se întoarnă.
Mergea lin, cu capu-n jos,
Ba, pot spune, furios:
Viața lui era spre toamnă.

De nimica nu sunt bun,
Colo-n casa din alun.
Chiar de sunt aşa vestit,
Vreau un trai mai liniştit.

De trăia al său stăpân,
Poate nu l-ar fi lăsat,
Nici nu l-ar mai fi certat,
Şi-l iubea, atât vă spun!

El muncea, uşor, cu spor
Stăpânului de-ajutor,
Paie, fân avea pe-alese
Îl lăsa să doarmă-n iesle.

Acum eu, de al lui dor,
Simt că aş dori să mor.
Viața toată mi-a trecut,
Repede , nici n-am ştiut!

PRINȚESA DIN POVESTE.

Trăia într-un castel
Pe piscul unui munte
Aleasa din Betel,
Cu-a sa mărită curte.

Era aleasa cadră: vis
Oricărui cavaler.
Cânta, erai în paradis,
Dar inima-i era de piatră.

Fu spusă vraja tare,
Născută la furie
De-o mamă pețitoare,
A curții, blestemăție.

Veneau din caldă lume,
Prinți ca să o pețească,
Dar ea fără de glume
Nu vrea ca să-i primească.

Şi-aşa vraja luă nume.
Şi din ziua cea nefastă,
Să nu placă pe nimeni,
Să rămână-n veci o castă.

Prințesa fu blestemată
Până ce-un broscoi urât
N-o va săruta, pe dată.
Să rămână-n vrajă mut.

Şi cum alerga-castel
Spre parcul de floare plin,
Lâng-un plop un brotăcel,
Verzişor-fir de pelin.

Iar domnița-ngândurată,
Mâhnită de-al său destin,
Se-aplecă spre el îndată
Şi-i vorbi în şoapte, lin.

Şi povestea ei, cea tristă,
Pe broscoi îl supără,
Părea că-nțelege totul,
Ba din ochi şi lăcrimă.

Iar prințesa cea de gheață
Când văzu în ochii săi
Pe broscoi c-o lăcrimiță,
Se topi şi-l luă în brață.

Pe loc se înduioşă.
Îl sărută pe căpşor,
De blestem ea nu știu
Iar deodat-un prinţişor,
Din broscoi se prefăcu.
Blestemul se duse-n nor.
Şi-au trăit ei viața toată,
Ani mulți fericiți, de-ndată!

PISICUȚA

Pisicuța mea, să ştii,
Te iubesc şi-aş vrea să fii
Cea mai bună dintre toate.
Altfel, cred că nu se poate!

Şi aş vrea ca să îți spun,
Dar nu ştiu cum să m-adun,
Că pe mama-s supărată
Că mă ceartă ziua toată.

Ba nu mi-am legat codițe,
Ba, la mâncare fac fițe,
Ba la şcoală nu mă-ndes,
Parcă aş avea de-ales!

Că nu-mi fac pătuțul bine,
Mătura s-o pot nu ține,
Ba mâncarea la gânsaci,
Am dat-o pe la godaci.

Toată ziua-i lângă mine,
Gura ei morală-mi ține.
Nu ştiu ce să fac, mă-nvață,
Cum s-ascult a ei povață?

Pisicuța greu mirată,
Se uită la ea: — Ce fată!!
Oare ştie fata asta,
Că morală nu-i aceasta?

— Tu fetițo, poți să ştii,
Că eu nu-s ca alți copii!
Eu pe mama mea pisică,
O iubesc şi nu am pică.

E curată şi frumoasă.
Cea mai harnică din casă,
Toată ziua ea mă spală
Şi mă-nvață, e domoală.

Mă mai ceartă, câte-un pic
Dar îi trece c-un pupic,
De ureche de m-apucă
Toată ziua se frământă.

Toată ziua ea e BUNA,
Dar ca mama-i numai una!
De te ceartă ştie oare...
Ai să creşti şi tu mai mare.

Binele ți-l vrea, vezi bine,
Lasă totul de la tine,
Că doar ea ştie a spune
Ce e rău şi ce e bine!

Şi fetița-şi dete seama
Cât de bună este mama.
Cum morală-ți face oare,
Chiar şi-o necuvântătoare!

CĂȚELUȘUL FURIOS

Un cățel, de dimineață,
Cum ieşise din coteață,
Se-agitase imediat:
Os-de-ros mi s-a furat!

Oare cine-i fiorosul,
Să-i fure până şi osul?
Pe cine văzu aseară,
Dând târcoale pe afară?

Acuşica-şi amintise,
Că pe Fifi o zărise,
Pisicuța de la bloc,
Care se lingea pe bot.

—Ea să fie, zise tare!
Dar osul era cam mare,
Cum să-l care o pisică
Ce este atât de mică?

Dacă să îl necăjească,
Se gândi Pisi a noastră
Să-l târască fără frică
Pitită dup-o surcică!

Se uită încolo, încoace,
Mintea lui oare ce-o coace?
Dar pe gard trei vrăbioare
Vesel dau din aripioare.

Şi cam râdeau de cățel:
Cât de frământat e el!
—Dac-ar şti cine e hoțul
Şi-ar lovi de-ndată botul!

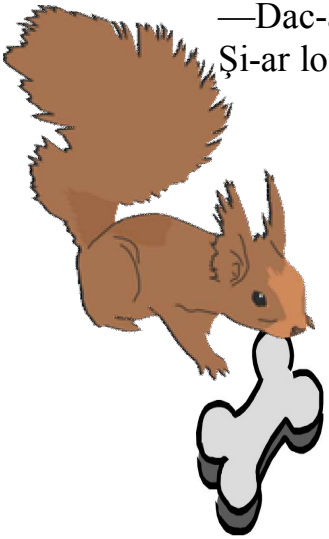

Căci cumătra veveriță
Cu-a sa roşcată codiță,
Se porni pe căutat
După ceva de păpat.

Lângă cuşca lui Grivei,
Mare cât un retevei,
Zări osu-abandonat,
Crezu că e de mâncat.

Îl cără sus, în copac
Şi-l băgase pe sub pat,
Până să se hotărască,
Din el ce o să gătească.

Dar Grivei, cam supărat
Nu sta mult şi a-ntrebat:
-Veverițo, oare jos,
Nu găsişi cumva vreun os?

Veverița, fire blândă,
Pe cățel mirat l-ascultă
Şi pe loc osu-i dăduse,
Fericit, Grivei se...duse.

NUNTA DE PE LAC

Undeva-ntr-o mirişte
Pe-o undă de linişte,
Gătite de sărbătoare,
Se văd păsări călătoare.

Au venit din depărtare
Pentru nunt-aceea mare,
Dintre-o gâscă colorată
Şi un bâtlănaş de baltă.

Verişoara lor mireasă
E de viță mai aleasă,
Iar mirele-n bâtlănime
E un soi de ... nobilime.

Iar nănaşii lor de puf,
Cei vestiți acolo-n stuf:
Lebăda cu-a ei pereche,
Nimeni nu-i poate întrece.

Se-ntinde a miresei horă:
Lăutari, cântau de-o oră,
Muzică cu dedicații,
Dans, ale mirilor grații.

Naşa, cu un alb colac
Peste al miresei cap,
Îl rupse şi-l aruncase,
—Oare cine-l apucase?

Dup-aceea, se luară
De aripi şi ei plecară
Să facă o cununie,
A miresei bucurie.

Slujba se făcu la tron,
De la slujbă, la salon,
Unde mese şi bucate
Stau pe loc aliniate.

Se luară apoi la dans,
Mirele-al miresei vals
Îl dansă cu măiestrie:
—E şcolit şi el o ştie!

Până-n zori ei dănţuiră,
Oaspeţii îi petrecură,
Noi le zicem: Sănătate
Şi s-aibă parte de toate!

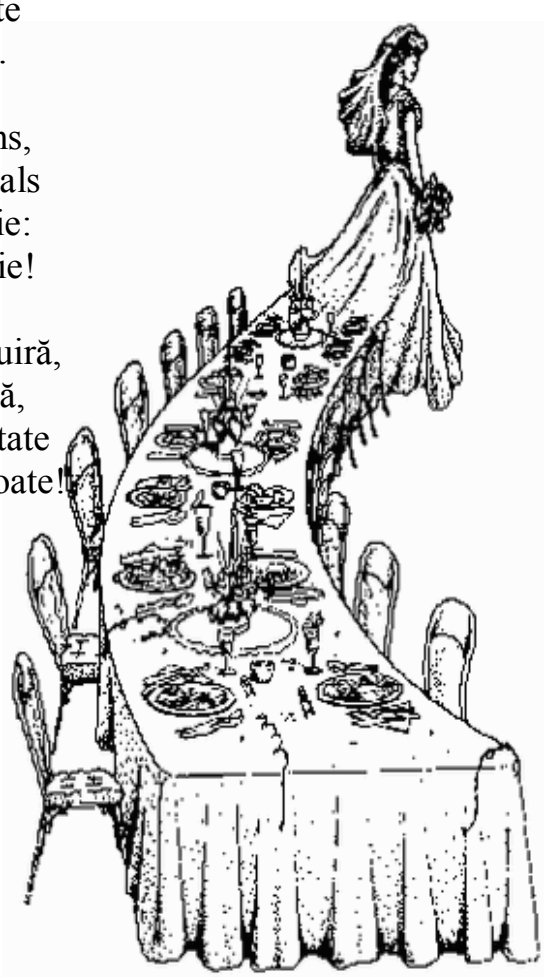

SOSIREA TOAMNEI

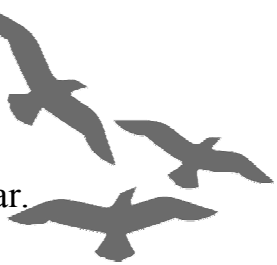

Plopu-nalt acum o zi,
Printre copaci auzi,
C-o să vină toamna iar,
Frunzele-şi vor pierde, dar.

Spune el mai îndesat:
— Crezi că e adevărat?
Ziua cred că e mai scurtă,
Iar noaptea e tare lungă.

Ale noastre frunzulițe
Se vor face mai răruțe,
Dintre ramuri o să cadă,
Toată lumea-o să ne vadă.

Toate toamna-s ruginii
Pe deal s-or culege vii,
Roade-n câmp o bogăție,
Coşuri s-or vedea o mie.

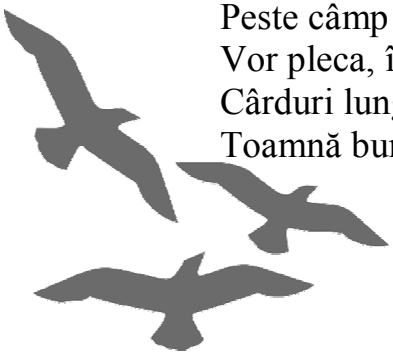

Peste câmp de păsări albe,
Vor pleca, în țări mai calde,
Cârduri lungi, acolo sus:
Toamnă bună, când te-ai dus?

FRĂȚIORUL MEU PITIC

Eu îți spun acum că-s mare,
Dar de ce nu mă crezi, oare?
Chiar de-s scund şi mărunțel,
Mare sunt…voinic de fel.

Dac-ați şti câți ani am, câți?
Şapte sunt, oare sunt mulți?
Dar în casă-s cel mai mare,
Am un frate mic, ştii oare?

La-mbrăcat l-ajut şi tace
Când mămica treabă face.
Îl mai spăl pe mâini, cu apă
Chiar de-l mai ud, câteodată.

De mâncare-i dau, i-explic:
—Răbdare mai ai un pic.
Ai să poți tu, singurel,
Eu n-am să te-ajut...de fel.

Seara către pat plecam,
De mânuță îl țineam,
—Mă iubeşte sigur, zic!
Dulce-mi dă şi un pupic.

Noapte-adâncă, pică-n pace,
Dă-ne Doamne, sănătate:
Tatei, mamei, pruncilor,
Şi pentru-al meu frățior!!

PLOAIA

Sus din cerul înnorat
Picuri mari de ploaie cad.
Ploaia, ce mărunt se cerne,
Pe pământ apă aşterne.

Picurii de apă, mari,
Dintre nori şi vânturi tari,
Picură în pas mărunt...
Ploaia, pot să o ascult.

Umbreluța o desfac,
De mâner îndată trag :
Se deschide şi fireşte,
Ea de ploaie mă fereşte.

Am pe mine-o pelerină
Cu buline, haină bună,
Iară eu mă-ndes sub glugă,
Ploaia să nu mă ajungă.

Minunat: Ploaia ce cade,
Dă Pământului doar roade!
De nu-i multă, este bună,
Pe pământ apă se-adună.

Dar, de stai în ploaie mult,
Să asculți al ei tumult,
Fii atent şi te fereşte,
Ploaia te mai şi răceşte!!

COVORUL DE OMĂT

Azi pe deal şi la câmpie
Iarna cea cu nea zglobie:
Vine câmpul să-l aştearnă
Şi din cer omăt să cearnă.

Iarna cea rece şi dalbă,
Cu covoare ca de nalbă,
Se grăbeşte să înghețe,
Țurțurii de la ferestre.

Iar copii, buni, jucăuşi,
Merg cu toți la săniuş,
Lângă cale-un om de nea
Stă privind copiii-aşa.

Zarvă mare şi pe gheață,
Pe lumină sau pe ceață,
Iarna toată-i sărbătoare
De lumini scânteietoare.

CU SĂNIUȚA

Tot pornind la derdeluş,
Rând pe rând la săniuş,
Se-ntrebau cu veselie,
Iarna oare cât să ție ?

Sus pe deal e adunare:
Fulgi de nea şi pe cărare,
Iar omătul cu sclipici
Îi încântă pe cei mici.

Copilaşi, cu haine lungi,
Fug de nu poți să-i ajungi.
Iar copacii de pe drum,
Par de-omăt, pictați acum.

Liniştea adânc coboară
Lângă lacul de la moară,
Iar copiii somnoroşi,
Se visează Feți - Frumoşi.

DE AJUN

Azi în sfântă zi de-Ajun,
Aşteptând pe Moş Crăciun,
Cel bogat, cel mult voios,
Tare, tare-s bucuros!

Pe la uşi şi la ferestre
Şi din ceruri, albă zestre,
Fulgi ce cad din înălțimi,
Glasuri noi de heruvimi.

Din lumină şi din noapte,
Glasuri de copii în şoapte
Şi colinde des răsună,
Clopoței de voie bună.

Brazii verzi, împodobiți,
Dragi copii, veniți, priviți!
Grija toată v-ocolească,
Dumnezeu să v-ocrotească!

Azi, în dar de sărbători,
Pe la uşi mulți urători:
În suflet doar bucurie,
Pace multă, multă fie!

MOS CRĂCIUN

Dintr-o noapte de poveste,
Când ningea mai des afară,
Se aude –o sănioară,
Ce zbura fără de veste.

Hamurile-i par de aur,
Iară urma ei mai lungă
Ce părea pe cer s-ajungă,
Dintr-un şir de stele , faur.

Umbra moşului, pe seară
În obraji, pictat cu roşu
—Ho, ho,ho ! Ne strigă Moşu'
Sus din cerul ca de ceară.

Are-n carul său cadouri
Pentru lumea asta mare:
Un sac plin, care-n el are
Jucării făcute-n nouri.

Pentru orice puişor
Câte-un dar frumos ornat,
Fie el sărac, bogat,
Dar purtat, adus din nor.

Bucuria ne cuprinde
Căci Crăciunul a sosit:
Moşul este fericit,
Voia bună se întinde!

URARE DE SĂRBĂTORI

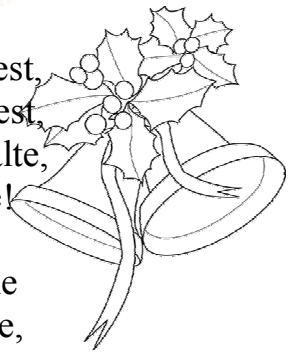

De la est şi pân-la vest,
Până-n vârf de Everest,
Lumea toată să tresalte,
Bucuria să vă scalde!

Inima din piept vă fie
Plină doar de bucurie,
Iar copiii să v-asculte,
Zilele vă fie multe!

Viața fie-vă ferice,
Împlinirea: cât ai zice,
Liniştea în casă mare,
Bogăție în hambare.

Iar în zi de sărbătoare,
Îngerii din cer coboară,
Oameniii fie mai buni,
S-aibă grijă de bătrâni!

Iar frăția dintre oameni,
Să fie ca între semeni :
Bucuria să cunoască,
Lumina să vă iubească!

LUMINA LUMII

Lumina cea fără de pată,
Astăzi nouă ni se-arată.
Astăzi pentru-ntreaga glie
Viața este-o bucurie.

Doar lumina ce se naşte
Pentru noi ea azi renaşte,
Să ne-aducă viață lină,
De belşug şi de lumină.

Din slava de aur plină,
Serafimi, cei de lumină,
Glasuri de copii ce cântă,
Toată lumea o încântă.

Liniştea acum se naşte,
Viața noastră ce renaşte,
Suflete, ce vor lumină,
Îngeri, ce se țin de mână.

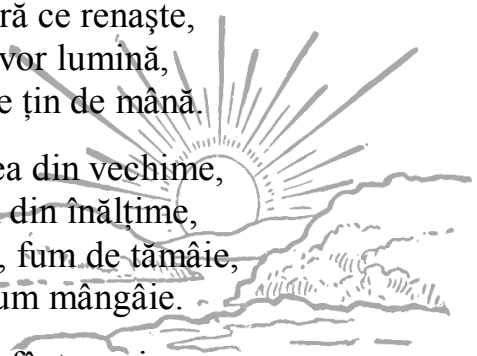

Minunea cea din vechime,
Cade-acum din înălțime,
Picuri mari, fum de tămâie,
Sufletul acum mângâie.

Iar copilul sfânt ce vine,
Slava lui peste mulțime,
Ne aduce pacea-n lume :
Fie-ne în veci, doar bine!

ÎN LOC DE …EPILOG

Am ajuns, cu paşi mărunți, la debutul unui nou ciclu al existenței mele, când, de ce nu, cu teamă şi emoție, am păşit în lume minunată a scrisului. Sper că ați regăsit în paginile acestei cărți, fragmente din sufletul dumneavoastră, dublate de starea de vis pe care v-au creat-o povestioarele sau versurile citite. De ce inocență? Pentru că, mai mult ca oricând, se simte nevoia întoarcerii ființei umane din calea autodistrugerii, când aproape orice se poate cumpăra, sau mai curând se pot vinde, cu mare uşurință, iluzii.

De ce inocență? Pentru că doar vârsta aceea nevinovată ne poate scoate din starea de material, în care am involuat, dar şi pentru a ne dezmorți sufletele anesteziate de vremurile în care trăim. Şi de ce pledoarie ? Să spuneam, pentru că fiecare dintre noi ar trebui să uite, măcar pentru o clipă, de relele care ne înconjoară, sau de relele cu care îi înconjurăm pe alții,

încorsetând în noi starea de bine, umilința, recunoştința, generozitatea. Să încerăm să privim, măcar pentru o clipă viața, realitatea, prin ochii umezi ai unui copil, pentru care nu contează că prietenul lui e alb sau negru, pentru care nu are importanță dacă mama sa e bogată sau pauperă, contează doar iubirea şi devotamentul ei.

De ce Pledoarie pentru Inocență ? Pentru că nu pot să nu lupt şi vă invit şi pe dumneavoastră s-o faceți: pentru reînvierea ființei umane, pentru trezirea la sentimente mai bune, pentru crearea unei lumi în care să domine înțelegerea şi liniştea. Ştim şi suntem foarte conştienți de asta, că doar de noi depinde ca toți copiii noştri să nu se otrăvească lent cu resentimente, ci să-şi păstreze inocența cât mai mult cu putință. Este timpul să le creăm o lume mai bună, o lume în care să se simtă liberi de timp, se spațiu, de ei înşişi.

Acum, peste ani, pus în postura de părinte, am încercat mereu să le explic copiilor mei că există şi flori crescute între mărăcini, sau că e foarte simplu să te transformi într-o ființă cu un suflet steril, care nu se

mai simte nici pe sine şi nu se mai poate împăca nici cu sine însăşi. E atât de simplu să fim răi, dar şi mai simplu, cred că este să fim buni, să rămânem oameni, care să merite să le fie scris numele ca la începutul unui rând, aşa cum ar trebui cu „o” mare.

De aceea, mă gândesc că nici o misiune din lumea aceasta nu e grea, dacă este făcută cu dăruire şi pasiune, sinceritate şi dragoste, dragoste pentru tine, pentru Om, pentru Univers. Cu toţii avem ca misiune să facem pledoarie pentru viaţă şi de ce nu , pledoarie pentru…inocenţă.

Vă invit, cu mult drag, să lecturaţi şi viitoarele scrieri, care vorbesc despre aceeaşi vârstă a inocenţei, de această dată: pierdută , regăsită şi de ce nu…reinventată !

PAGINA SPONSORULUI !

Mulţumiri din suflet sponsorilor, oameni cu dăruire şi aplecare spre cultură, altruişti şi generoşi, care în ciuda dificultăţilor prin care trecem cu toţii în această perioadă de recesiune, au făcut posibilă apariţia acestei cărţi . Avem promisiunea sprijinului şi pentru viitoarele proiecte de acest gen. Vă mulţumesc şi vă asigur de toată gratitudinea mea !

S.C. INTERPROIECT S.R.L. BACĂU
PROIECTARE – CONSULTANŢĂ – CONSTRUCŢII

S.C. PATIMAG ANALINA S.R.L. ADJUD
MATERIALE ŞI LUCRĂRI DE CONSTRUCŢII
ÎNCHIRIERI UTILAJE

DAFERMANN
DESIGN ŞI TEHNOLOGIE
ÎN PERFECTĂ ARMONIE

DAFERMANN BACĂU
Importator şi distribuitor geam termopan de orice tip pentru construcţii

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ADJUD
Str. Stadionului, Nr. 2
Administraţie publică locală

CUPRINS

Titlul		Pag.
PARTEA I – PROZĂ		
Cuvânt înainte	.....	4
Îți scriu, Doamne !	.....	9
Magia unui dascăl	.....	12
Doamna Valentina	.....	16
Doi frățiori, o inimă	.....	20
Animale şi oameni	.....	29
Locul meu nu e la Zoo	.....	38
Nuieluşa de răchită	.....	45
Ce-a uitat Puiuț să spună ?	.....	54
Iarnă de poveste	.....	60
Cele patru grații	.....	63
Povestea ghiocelului	.....	66
Zâna Primăvara	.....	69
Povestea prințului Mărțişor	.....	72
PARTEA A II-A - POEZIE		
Pledoarie pentru inocență	.....	81
Aromă de copilărie	.....	82
Dascălul, o magie	.....	84
Doar o clipă	.....	85
Fulguşor	.....	86
O fetiță	.....	89
E Primăvară !	.....	92
Sunt şcolar	.....	93
Să fii copil	.....	95
De ziua ta	.....	97
Răsfățatul	.....	99
Codul bunelor maniere	.....	100
Copiii lumii	.....	103
Cățeluşul meu de pluş	.....	104

Fifi, Omiduța 105
Toamna 106
Bunica 107
O mamă, dulce mamă 108
Doi…amici 109
Meseriile 111
Furnicuța 114
Concertul din baltă 115
La derdeluș 117
Ferma de animale 119
Gâștele din baltă 121
Legumele 122
Fructele 124
Năzdrăvanii 126
Povestea unui măgăruș 128
Prințesa din poveste 129
Pisicuța 131
Cățelușul furios 133
Nunta de pe lac 135
Sosirea toamnei 137
Frățiorul meu pitic 138
Ploaia 139
Covorul de omăt 140
Cu săniuța 141
De-ajun 142
Moș Crăciun 143
Urare de sărbători 145
Lumina Lumii 146
În loc de Epilog 147
Pagina sponsorului 150
Cuprins 151